

HÍBRIDS

Jordi Conill Salomé

SEQÜÈNCIA 0. ESCENA 1. CASA DEL TONI. INT - NIT

És una calorosa nit d'estiu. El TONI, un home d'uns quaranta anys amb barba de tres dies i aspecte desastrat, veu un documental d'animals en la televisió, tot suat. Va en pijama, pren una cervesa i s'aclofa en el sofà, mentre contempla amb mirada absorta en la pantalla amb tot luxe de detalls l'enfrontament ferotge entre un escorpí i una aranya. Escoltem un telèfon. El Toni es gira i troba el seu mòbil damunt del sofà.
Respon.

TONI

Digue'm?

MAGDA (OFF)

Sóc jo.

TONI

(enfadat)

Eres..., eres una... A on te n'has anat?

MAGDA (OFF)

No pense tornar, Toni...

TONI

Ja ho crec, que tornaràs! Els diners que t'has emportat són meus!

SEQÜÈNCIA 0. ESCENA 1. DESPATX DE MAGDA. INT - NIT

En una altra habitació, veiem la MAGDA, una noia jove i vestida amb elegància que parla per telèfon des d'una mena d'oficina. L'única llum que hi ha en l'habitació és la d'un flexo i no se li pot veure el rostre amb claredat.

MAGDA

Vinga, Toni, que no sóc imbècil. Sé perfectament que has anat a la policia i no t'han fet gens de cas.

SEQÜÈNCIA 0. ESCENA 1. CASA DEL TONI/DESPATX DE MAGDA. INT - NIT

TONI

En eixe cas, per què truques, de què vas?

(CONTINUED)

MAGDA

Vols recuperar els diners, sí o no?

TONI

I tant! Clar que sí!

MAGDA

Aleshores escolta'm bé, perquè podries guanyar-ne molts més dels que mai no has somiat.

El Toni es queda una mica astorat, però respon.

TONI

I es pot saber què cony he de fer?

SEQÜÈNCIA 1. ESCENA 1. LOCAL VORA MAR. INT - NIT

En un local vora mar, el VICENT, un home barbut i gran d'uns quaranta anys, vestit de heavy, toca amb la seva banda, entre els integrants de la qual figura la seva esposa, la GEMMA, una dona alta d'edat similar, amb els cabells curts i vestida com el Vicent. La música a tot volum excita el públic, que balla i s'ho passa bé. Tret del DANIEL, un home de trenta anys, prim i no gaire alt, vestit amb texans i caçadora negra, que sembla portar massa roba, tenint en compte la calor ambiental. El Daniel pren un cubata recolzat en la barra, mentre mira el públic amb cara de fàstic. Sembla bastant borratxo. És fixa en una parella jove, d'uns vint anys, formada per un noi i una noia ben pareguts, que s'estan besant de manera apassionada. El Daniel s'hi acosta i els interromp.

DANIEL

Ei... Com va?

La parella no el sent, el volum de la música és massa fort.

NOI

Què dius?

DANIEL

(emprant un to massa alt) Que com va!

(La parella es miren l'un a l'altra, i riuen.)

NOIA

Chill, i tu com estàs?

(CONTINUED)

DANIEL
Molt trist.

NOI
I això per què, tio?

DANIEL
La meua dona m'ha deixat.

NOIA
Òndia, que fort!

NOI
Ja, és una putada.

DANIEL
(posant-se agressiu)
A la merda! No necessite la vostra
compassió!

El noi comença a posar-se a la defensiva i la noia tracta d'aturar-lo.

NOI
Escolta, tu, que nosaltres no t'hem
fet res!

NOIA
Shhh, no veus que va borratxo?

DANIEL
(encarant-se amb la noia de manera
agressiva)
Sí, vaig borratxo, et molesta? No
t'agraden els borratxos, eh?

La noia tracta d'apartar-se, intimidada.

NOI
(empenyent el Daniel) Deixa-la en
pau, malparit!

DANIEL
(rient)
Oooh, malparit... Perquè estic
borratxo? Ja saps, xicot, no
begues, perquè aquestes putes a la
mínima et deixen tirat.

El Daniel llença el cubata a la cara de la noia. El noi es gira esglaiat cap a ella per veure què li ha fet. A continuació comença a agredir el Daniel amb cops de puny, mentre aquest tracta de protegir-se amb els braços, però

(CONTINUED)

sense respondre en cap moment a l'atac. A l'altra banda de l'habitació, el Vicent ha deixat de tocar i des de l'escenari veu l'enfrontament.

VICENT
Què collons passa?

GEMMA
Ja et vaig dir que aquest imbècil
muntaria l'espectacle.

El Vicent baixa de l'escenari i obrint-se pas entre el públic ràpidament es presenta al lloc de la baralla. Separa els dos homes i la noia, que també copeja el Daniel.

VICENT
Ja n'hi ha prou!

NOI
Este fill de puta s'ha ficat amb la
meua xicota i m'ha fotut una
hòstia!
(El Vicent mira inquisitivament el
Daniel)

DANIEL
Au, va, no sigues imbècil, només
era un toc d'atenció... Si no
s'espavila, en quatre dies la seua
xicota s'adonara que és un
desgraciat i l'enviarà a pastar
fang. Després de tot, de tios bons
i amb més pela n'hi ha un fotimer.

NOI
(tracta de llençar-se sobre el
Daniel, però el Vicent l'atura)
Seràs fill de puta!

SEQÜÈNCIA 1. ESCENA 2. EXTERIOR DEL LOCAL VORA MAR. EXT -
NIT

El Vicent i el Daniel surten al carrer per la porta principal del local. El Vicent el té agafat pel braç.

DANIEL
Deixa'm anar, tocacollons! Deixa'm
anar!

VICENT
Ni de conya, Daniel! Torrat com
vas, no pense deixar-te fins
a arribar a casa.

(CONTINUED)

DANIEL

A la merda!

El Daniel es falca a terra i ofereix resistència al Vicent fins que, al capdavall, aquest deixa de retenir-lo. Després el Daniel surt corrents cap a la platja.

VICENT

No sigues imbècil! On et penses que vas?

SEQÜÈNCIA 2. ESCENA 1. PLATJA. EXT - NIT

El Daniel s'endinsa en la platja. Al principi tracta de córrer entre les dunes, però cau i acaba patejant l'arena amb els peus, com si fos un nen petit enrabiad. Després es tranquil·litza una mica, s'aixeca i camina cap a una escullera. Quan hi arriba s'asseu vora una roca, mirant la mar. Es treu la cartera de la butxaca i n'agafa una fotografia on es veu la JUDITH i ell abraçats davant d'un monument. Semblen feliços. Els ulls se li omplen de llàgrimes i, tot d'una, reflecteix una profunda amargor i, en un rampell d'ira, trenca la fotografia i en llença els trossos a l'aigua. Les onades, il·luminades per la lluna, arrossegueu amunt i avall els fragments, que no s'allunyen gens de la platja. Mentrestant, el Daniel, recolzat contra la roca, s'adorm mirant l'horitzó. L'últim que escolta és la fressa de les ones.

SEQÜÈNCIA 2. ESCENA 2. PLATJA/DESERT. EXT - DIA/NIT

SOMNI: El Daniel es troba palplantat enmig la platja, contemplant l'horitzó. La mar brilla sota el sol. Respira profundament. La JUDITH, una noia d'uns vint-i-cinc anys, bruna i vestida de manera senzilla, amb shorts i samarreta, irromp de sobte en el seu camp visual i li tapa la vista de la mar.

JUDITH

No és la mar, és un desert.

DANIEL

(sorpès) Què vols dir, Judith?

Tot seguit, el Daniel es troba al bell mig d'un desert. No hi ha ni rastre de la mar ni de la Judith. Mira al seu voltant, desconcertat. Sent la fressa d'unes ones i corre en la direcció del so. S'enfila treballlosament per una duna i a l'altra banda hi troba la Judith, que li assenyala un enorme mirall trencat damunt la sorra.

(CONTINUED)

DANIEL
Què significa?

La Judith no respon.

DANIEL
Què et passa, per què no em dius
res?

La Judith s'ha esvaït. El Daniel posa els ulls en blanc i camina en direcció al mirall. La fressa augmenta. El mirall reflecteix una platja nocturna, similar a aquella en què dorm Daniel. Toca amb la punta dels dits un fragment del mirall i tot d'una es troba en aquesta platja nocturna amb el fragment del mirall en la mà. Hi veu una noia jove, rossa, d'uns vint-i-cinc anys, amb un vestit vermell, que seu vora mar. El Daniel tracta de localitzar la noia fora del fragment del mirall i comença a donar-li voltes fins que es talla i el deixa caure. Aleshores s'adona que el mirall s'ha convertit en un petit bassal de sang que xopa la sorra. Un tall fi es dibuixa en el palmell de la seva mà i en surt un fil de sang. El Daniel s'acosta a la mar i es neteja la ferida amb l'aigua freda i salada. Quan aixeca el cap s'adona que la noia rossa del mirall és al seu costat, asseguda a la sorra i amb els peus nus acariciats per les ones.

DANIEL
(incorporant-se)
M'he tallat, però no és res... En
uns dies es tancarà la ferida.

MAGDA
(mirant cap a l'horitzó) Qui ha dit
que el temps pot tancar totes les
ferides? De fet, es podria dir que
el temps ho cura tot, excepte les
ferides. Amb el transcurs del temps
la ferida de la separació perd els
seus contorns reals. Amb el temps,
el cos desitjat deixa de ser-ho i,
si el desig s'esborra, el que queda
és només una ferida... sense cos.

DANIEL
Això ha estat... molt profund.

MAGDA
No és meu, ho he tret de *Sans*
Soleil, la pel·li del Chris Marker,
ja saps...

DANIEL

Sí, ja m'ho semblava. Però, qui ets?

MAGDA

(mira el Daniel) Jo sóc tristesca, una ferida sense cos. Has d'investigar, seguir el meu rastre de noies desaparegudes.

DANIEL

Com?

MAGDA

(els ulls se li omplen de llàgrimes)
Busca pistes. Si no ho fas, no estic ací ni allà. No vull ser un trencaclosques, no vull quedar-me atrapada en aquest desert... Per favor...

DANIEL

(Agenollant-se per tocar-li l'espatlla)
Tranquil·la, què vols dir amb...?

La Magda ha desaparegut. Amb un sospir, el Daniel s'asseu sobre la sorra i esguarda l'horitzó. Després, tanca els ulls.

SEQÜÈNCIA 3. ESCENA 1. PASSADÍS DE LES OFICINES. INT - DIA

El Toni, vestit amb xandall i un bastó, està plantat davant d'una porta situada a l'extrem del passadís ombrívol d'un edifici d'oficines. En la porta hi ha retolat un cartell amb la indicació: "Daniel Llop i Vicent Torrent, detectius privats". A l'altre extrem del passadís, el Daniel surt de l'ascensor, veu el Toni i s'hi aproxima ràpidament.

DANIEL

Bon dia! Faig tard, però és que he hagut de resoldre uns tràmits bancaris que m'han entrintgut més del compte. Fa molt de temps que espera?

TONI

(mentre el Daniel li obre la porta)
Que va..., a penes cinc minuts.

El Daniel li obre la porta. El Toni entra a l'oficina.

SEQÜENCIA 3. ESCENA 2. OFICINA DEL DANIEL. INT - DIA

El Daniel obre la finestra de l'oficina i apuja la persiana. És una habitació petita, descurada i escassament moblada. Damunt l'escriptori hi ha una llibreta, dos bolígrafs i un munt de documents desordenats. Contra les parets de l'habitació hi ha disposats un arxivador, un dispensador d'aigua amb gots de plàstic i tres cadires, una darrere l'escriptori, al costat d'una paperera, i un parell al davant.

DANIEL

(mentre acaba d'obrir la persiana i s'asseu darrere l'escriptori)
Perdone el desordre...

TONI

(seient en una de les cadires) No té importància, jo tampoc sóc gens ordenat.

DANIEL

(agafa la llibreta i el bolígraf i es disposa a prendre notes)
Vostè dirà...

TONI

Aniré al gra: la meua dona ha desaparegut, no sé on para i voldria que m'ajude a trobar-la.

DANIEL

Entesos, però comencem pel principi. Primer m'haura de posar en antecedents sobre vostè i la seua dona, les seues relacions, la seua situació econòmica...

TONI

Sí, clar... Com li vaig dir per telèfon, em diuen Toni Sales. La meua dona i jo vivim a Borriol. Vivíem, vull dir... fins que ella va desaparèixer fa uns mesos. Ella és del poble, sap? Deu ser el lloc més avorrit del planeta. Jo abans vivia ací, a Castelló. Era constructor i tenia una xicoteta empresa. La veritat és que durant el boom de la construcció vaig guanyar un cabàs de diners! Inclús ens vam comprar un xalet vora mar, amb una piscina enorme, en una

(MORE)

(CONTINUED)

TONI (cont'd)
urbanització molt exclusiva. Durant
uns anys ens féiem amb el tot
Castelló i no vaig deixar passar ni
una sola oportunitat de fer caixa!
I li puc assegurar que aquestes
oportunitats no eren precisament
escasses. Però tot se'n va anar a
prendre per cul quan vaig patir un
accident en l'obra, i ja veu
(somriu amb amargor, tocant-se
lleugerament la cama amb el
bastó)... Mig inútil.

DANIEL
Cregue'm que ho lamente...

TONI
Per culpa de l'accident vam passar
de viure com a sultans a haver de
sobreviure amb una pensió de merda.
Vam haver de vendre el xalet i vam
tornar a Borriol, a la caseta on
vivía la mare de la meua dona.

El Vicent obre la porta i entra al despatx. El Toni
interromp l'explicació i gira el cap per veure qui és.
Mentrestant, el Vicent agafa un got del dispensador i
l'omple d'aigua.

DANIEL
Li presente Vicent Torres, el meu
soci.

TONI
A tu et conec! Tu ets el heavy
aquell...

VICENT
(somrient)
Sí, jo sóc el heavy.

TONI
Vas tocar en un garito de Borriol
fa temps, no?

VICENT
Sí, tinc un grup muntat amb uns
col·legues. De tant en tant toquem
en festes i coses per l'estil.

TONI

(donant-li una palmadeta al braç mentre el Vicent s'asseu a la cadira del costat)
Estàs fet un màquina! Ja m'agradaria a mi vacil·lar de músic... Segur que a les ties se'ls deu fer la figa Coca-Cola, quan et senten tocar.

VICENT

(mig somrient)

Fem el que podem...

DANIEL

Si li sembla bé, reprenem el fil de la història... Vostè viu a Borriol amb la seua dona, que va desaparèixer fa uns mesos. Segons pareix, durant un temps portaven un tren de vida molt alt, però després del seu accident tot això va canviar...

TONI

Sí, sí, és el que li estava dient... Després de l'accident ja no podíem viure de la mateixa manera. La meua dona no es va poder fer a la idea de tornar al poble...

DANIEL

Podem parlar una mica de la seua dona?

TONI

El seu nom és Magdalena Soler Querol, encara que tots li diuen Magda. És prou més jove que jo, i guapíssima. No sé encara com va acceptar casar-se amb mi... Pensava que havia tingut molta sort, però després de l'accident les coses van canviar. És jove, vol eixir, comprar-se coses... Sempre estava demanant... I jo, francament, ja no estic per a festes. Deu fer uns cinc mesos que va desaparèixer amb la meitat dels meus estalvis, els diners que vaig traure de la venda del xalet. Un bon feix de bitllets... Ho vaig denunciar a la

(MORE)

(CONTINUED)

TONI (cont'd)
policia, però no em van fer ni puto cas. Estaven en un compte a nom dels dos, així que es consideren bens ganancials. Però són ben meus! Ella va deixar de treballar després de casar-nos. Aquell xalet es va fer amb els beneficis de la meua feina!

DANIEL
Per tant, si ho he entès bé, es tractaria de trobar la seua dona per recuperar els diners?

TONI
No, no! Estic convençut que ella no se n'aniria amb els diners sense dir-me res, sap? Té les seues coses, com tot el món, però és honrada. Sí no m'ha dit res, és que li ha passat alguna desgràcia. Un accident..., algú que li'ls ha furtat i no s'atreveix a dir-m'ho... Què sé jo? Estes setmanes m'han passat pel cap mil ocurrències... A més, al poble ara tots em miren com si haguera matat la meua dona. I jo només sóc la víctima, no tinc la culpa de res!

El Vicent contempla el Toni amb escepticisme.

DANIEL
Me'n faig càrrec... I la Magda té algun parent amb qui haja pogut contactar?

TONI
No crec. Els seus pares van morir... Sé que té una germana, però no la conec. Era pintora, artista... un mal cap. Se'n va anar del poble de joveneta. La mare no volia, ja sap com són estes coses... La Magda no tenia cap contacte amb ella. No va acudir ni a la nostra boda...

DANIEL
(sospirant, mentre tanca la llibreta)
D'acord. Té alguna fotografia de la
(MORE)

(CONTINUED)

DANIEL (cont'd)
seua dona o algun document que puga
permetre identificar-la?

TONI
Sí, clar!

El Toni agafa la seua cartera i treu una fotografia on apareix abraçat a una noia. Aquesta noia és idèntica a la que el Daniel va veure en el somni. Estupefacte, el detectiu agafa la fotografia i la mira amb atenció, examinant de prop el rostre de la noia, els seus ulls, la seva boca, els seus llavis, els seus cabells, el seu nas, les seves orelles. No hi ha cap dubte, és la mateixa.

DANIEL
(deixant la foto sobre la taula)
Accepte el cas.

TONI
Perfecte!

El Vicent sembla sorprès.

DANIEL
(aixecant-se i acompanyant el Toni
a la sortida mentre el Vicent
l'observa)
A partir de hui ens posarem a
investigar què ha passat amb la
seua dona. Vostè ja ha vist les
nostres tarifes a la web, no?

TONI
Sí, sí! Els faré una transferència
per a les primeres investigacions,
tal com demanen. Quan creu que
podrem tindre notícies?

DANIEL
(obrint la porta)
De moment no li ho puc assegurar,
però espere que molt prompte. Només
disposem d'alguna informació ja li
telefonarem.

TONI
(girant-se abans de sortir per la
porta)
Espere la seua trucada... (mirant
el Vicent) Au, heavy, adéu! La
pròxima volta que ens trobem ja em
contaràs com va el negoci de la
Coca-Cola!

(CONTINUED)

El Vicent aixeca la mà per acomiadar-se, mentre el Daniel tanca la porta. Quan torna cap a l'escriptori veu que el Vicent ha agafat la fotografia de la Magda i la mira amb atenció, amb un mig somriure burleta.

VICENT

Molt guapa la xica, no?

DANIEL

(mentre omple un got del dispensador d'aigua)
Què insinues?

VICENT

Aquest fulano és tan imbècil que un poc més i no naix, per no dir que feia encara més pudor d'alcohol que tu! Si la xica a més de ben plantada és mínimament intel·ligent, segur que se l'ha fotuda i no vol saber res d'ell. Però anem curts de diners i no ens en queda altra.

Mentre el Vicent parla, el Daniel torna a l'escriptori i treu una capsa d'analgèsics del calaix, n'agafa una píndola i l'engoleix. Després s'aclofa en la butaca. El Vicent el mira amb cara de circumstàncies.

VICENT

Hòstia, tio, estàs fet una puta merda... Ahir et vas passar moltíssim...

El Daniel no respon.

VICENT

No dius res?

DANIEL

Què vols que et diga, que ho lamente?

VICENT

Quan te'n vas anar a dormir la mona, vaig haver de tranquil·litzar la gent del pub... Van estar a punt de denunciar-te a la policia.

DANIEL

De veres? Ho lamente, ja t'ho he dit, però des de la separació de la Judith ja no sóc el mateix...

VICENT

No fiques la Judith pel mig, et va deixar perquè beus massa i eres un borinot...

DANIEL

(pensatiu)

Ahir a la nit vaig somiar amb ella.

VICENT

Amb la Judith?

DANIEL

Sí..., i amb la Magda.

VICENT

Com?

DANIEL

Em vaig quedar adormit a la platja. Primer vaig somniar amb la Judith. Ella va dir una frase molt estranya: "No és la mar, és un desert." Després em va assenyalar cap al lloc on hi havia l'altra xica, la Magda... Estava sola davant la mar, i aquell no era el seu lloc. No sé com explicar-ho millor... Em va dir que era una ferida sense cos, que havia de buscar pistes perquè no volia convertir-se en un trencaclosques.

S'hi fa el silenci, el Vicent sembla expectant.

VICENT

I?

DANIEL

Em vaig despertar.

VICENT

(sospirant)

Saps que és impossible que la tal Magda siga la xica del teu somni, no?

DANIEL

(aixecant-se i adreçant-se a l'arxivador)
És ella, d'això estic completament segur. I em demanava ajuda.

(CONTINUED)

VICENT

Daniel, no fotes! Has vist la foto
i has posat cara a la xica del
somni. I res més!

El Daniel obre un dels calaixos de l'arxivador. Dins del
calaix guarda el *Yiging* i altres obres de temes esotèrics i
d'interpretació dels somnis. Agafa el *Yiging*.

VICENT

El *Yiging*? Per favor, una altra
volta aquest llibre no...

DANIEL

(obrint el llibre sobre
l'escriptori i agafant unes
monedes)
M'ajuda a pensar.

VICENT

Això és pura superstició.

DANIEL

No, perquè no es tracta d'endevinar
el futur. Les preguntes que li has
de fer al *Yiging* són molt generals.
És un orientador espiritual, no un
oracle. Mira, la cara de cada
moneda val 2 i la creu 3. Has de
llançar les 3 monedes 6 vegades i
sumar tots els resultats
individualment. (Daniel executa el
procés i n'apunta els resultats a
la llibreta)

VICENT

Deixa-ho correr, esta llanda fa
massa temps que me la sé de
memòria!

DANIEL

(consultant el llibre)
La qüestió és que jo li acabe de
preguntar al llibre: "Serem capaços
de trobar la dona que busquem?". I
m'ha contestat: "Cada un es troba
amb l'amo que li està destinat". Ja
veus quin panorama..., la resposta
no pot ser més enigmàtica.

VICENT

D'enigmàtica res, jo diria que es
refereix a la nostra societat i a
(MORE)

(CONTINUED)

VICENT (cont'd)
la paciència que em toca tindre amb
tu, cabró!

DANIEL
I ara que ja t'has quedat a gust,
m'ajudaràs?

VICENT
(aixecant-se i marxant cap a la
porta de l'oficina)
A veure quin remei!

DANIEL
Gràcies, Vicent, eres un encant de
soci.

VICENT
(mentre surt per la porta) De res.
I tu un malparit, ho saps?

DANIEL
(amb un mig somriure)

No pares de recordar-m'ho.

El Vicent tanca la porta, tot deixant el Daniel assegut i
pensatiu.

SEQÜÈNCIA 4. ESCENA 1. PIS DEL DANIEL. INT - NIT

El Daniel torna a casa després de la jornada de treball,
porta algunes bosses amb aliments precuinats i el *Yiging*
sota el braç. El seu pis és fred, petit i solitari. Consta
de l'habitació principal, que reuneix la cuina i el menjador
en un mateix espai, un bany i un dormitori. L'habitació
principal està molt desordenada i, en general, és un lloc
bastant buit i impersonal, com si fos el pis d'un estudiant
deixat. Està dividida en dues parts. En primer lloc, hi ha
un sofà, amb una tauleta al davant i un televisor al fons. A
la part dreta hi destaca, com a única peculiaritat, la seva
petita biblioteca de llibres d'esoterisme. A l'altra banda
de l'estança hi ha una cuina minimalista, amb un
refrigerador, un microones i alguns calaixos com a únics
elements destacables. El Daniel deixa les bosses a terra,
obre la nevera i introdueix el menjar al refrigerador.
Després en trau una cervesa.

SEQÜÈNCIA 4. ESCENA 2. DESPATX DEL VICENT. INT - NIT

El Vicent està assegut rere de la taula del seu despatx, en un racó de la qual hi ha un ordinador amb una impressora que en aquell moment imprimeix uns documents. A la pantalla de l'ordinador es poden veure les imatges d'un blog no actualitzat de la Laura, amb reproduccions de pintures seves i un article de periòdic amb una fotografia del Damià Mascarell, un home d'uns trenta anys, d'aspecte atractiu i vestit de gala. El titular de l'article és el següent: "*Damià Mascarell presenta l'exposició commemorativa de l'obra de l'artista Guillem Argenté*". La impressora acaba d'imprimir els documents. El Vicent agafa els fulls i se'ls mira amb atenció. La Gemma entra al despatx i tanca la porta.

GEMMA

Vens?

VICENT

(abstret, mentre mira els documents)

Sí..., ja vaig.

GEMMA

Has trobat allò que buscaves?

VICENT

Més o menys... No és que la xica m'estigui posant les coses fàcils, però vaig fent. (aixecant la vista cap a la Gemma) Crec que hauré de tornar a marxar uns dies per a resoldre l'assumpte. I (amb aire diestret)... a tu, com t'ha anat?

GEMMA

(amb serietat)

Res d'especial. He llogat un pis, he anat a comprar al súper i ara estic fent el sopar.

VICENT

(somrient)

Genial!

SEQÜÈNCIA 4. ESCENA 3. PIS DEL DANIEL. INT - NIT

Sona la campaneta del microones. El Daniel n'obre la porteta i en trau un plat precuinat de pollastre amb ametlles i una cervesa. Agafa una safata i uns coberts dels calaixos i els porta a la tauleta, ocupada per algunes botelles de cervesa

buides, una ampolla de whisky mig plena i un got. Ho deixa tot a la tauleta i s'asseu al sofà.

SEQÜÈNCIA 4. ESCENA 4. MENJADOR DEL VICENT. INT - NIT

El menjador de la casa del Vicent és un lloc peculiar. De les parts pengen pòsters de grups musicals emmarcats i una estàtua amb forma de taüt. En contrast amb l'ambient estrafolari, el Vicent i la Gemma es troben asseguts al voltant d'una taula, mentre mengen en silenci una senzilla amanida. La Gemma sospira. El Vicent s'adona que la seva dona sembla amoïnada.

VICENT

Últimament els estem agafant gust a les amanides, en mengem quasi tots els dies.

GEMMA

A veure quin remei, els nostres sous no donen per a més.

VICENT

De totes maneres, és una dieta molt saludable. No ens morirem pel colesterol, tu i jo.

GEMMA,

Ara, d'inanició podria ser...

VICENT

Gemma, què et passa?

GEMMA

Precisament això, Vicent, no em passa res!

VICENT

Què vols dir?

GEMMA

Desapareixes, no sé què fas en tot el sant dia, sembla que no t'importen gens les meues coses i de colp m'amolles que has de tornar a anar-te'n! Per no dir tot el temps que passes solucionant-li la vida a l'imbècil del teu "soci"! No t'imagines que farta que estic d'esta manera de viure! Si és que això és vida!

(CONTINUED)

VICENT

Gemma, i què vols què faça? És el meu treball i el meu company!

GEMMA

El teu company? Mira Vicent, eres molt bona persona i molt lleial. Són virtuts que no tenen preu, però Daniel ni les té ni les sap apreciar. M'estic fent major i tu també. Necessite un poc d'estabilitat i tindre al meu costat una persona amb qui poder comptar!

El Vicent resta en silenci durant un moment, preocupat.

VICENT

Ja, sé que tens raó...

GEMMA

I? Per què estàs tan insegur? Amb la teua experiència podries trobar un treball més estable i millor pagat. I, sobretot, més segur. Ja saps que sempre visc amb l'ai al cor, de la por que un dia no et trenquen la cara o alguna cosa pitjor...

VICENT

Gemma, en la vida les he vistes de tots els colors... En eixe sentit pots dormir tranquil·la, que no em ficaré en cap situació que no puga controlar.

GEMMA

Però la qüestió és que no hauries de ficar-te en situacions de cap classe. Collons, Vicent, què ja fa anys que vas sortir de la presó!

VICENT

(sospirant)

Però el cas és que Daniel em recorda a mi en aquella època. No serà un lladre, ni fa bestieses amb les drogues..., però la forma que té de pensar i d'actuar i tot el tema de l'alcohol...

(CONTINUED)

GEMMA

I que penses fer? Has canviat i has refet la teua vida perquè t'importa la gent que tens a prop. Estàs segur que Daniel vol anar pel mateix camí?

SEQUÈNCIA 4. ESCENA 5. PIS DEL DANIEL. INT - NIT

El Daniel menja amb el plat a la mà. Té la televisió engegada i mira el començament de "Vértigo" de Hitchcock. Concretament, l'escena en què el protagonista descobreix que pateix vertigen. Sona el mòbil, cerca el comandament de la TV amb torpesa i la silència del tot, mentre deixa el plat damunt la taula. Va begut. Agafa el mòbil i respon.

DANIEL

Dis-me.

JUDITH (OFF)

Sóc jo, Judith.

DANIEL

(sorprès)

Judith? Vaja! Hola, com va tot?

JUDITH(OFF)

(rient una mica)

Hola! Com estàs?

DANIEL

Jo bé, i tu? Vols alguna cosa?

JUDITH (OFF)

Només trucava per saber com t'anava tot i...

DANIEL

(tens)

Bé, ja veus que estic bé.

JUDITH (OFF)

Perfecte... Havia sentit dir què et vas ficar en una baralla ahir a la nit.

DANIEL

Tranquil·la, estic viu. Molt decebuda?

(CONTINUED)

JUDITH (OFF)
Què dius, ara? Estava preocupada!

DANIEL
Per mi? Judith, per favor, no em
faces riure. I no em digues que
després d'abandonar-me encara et
preocupes per mi...

JUDITH (OFF)
Saps per què em preocupe? Perquè em
fas llàstima.

El Daniel comença a ploriquejar.

DANIEL
Ahir vaig somiar amb tu.

JUDITH (OFF)
Vinga, Daniel, no comencem...

DANIEL
En realitat, el somni no era sobre
tu, però tu apareixies. Era sobre
una persona que estic buscant. Et
trobe molt a faltar...

JUDITH (OFF)
Daniel...

DANIEL
De veres, en què et vaig fallar?

DANIEL
Daniel, per favor...

DANIEL
(elevant el to de veu)
Tinc dret a saber-ho.

JUDITH (OFF)
(sospirant)
Una altra volta vas begut.

DANIEL
Judith, vull saber-ho!

JUDITH (OFF)
Què vols que et diga? Simplement no
estem fets l'un per a l'altre, i ja
està.

DANIEL

Puc canviar, ser millor persona...

JUDITH (OFF)

No Daniel, tu eres com eres i jo
sóc com sóc. I els dos sabem
perfectament que no anem a canviar!
Ja veig què telefonar-te ha sigut
un error ...

DANIEL

Clar, tu el prefereixes a ell. És
alt, saludable i segur que té la
bragueta plena de duros... Cony,
que equivocada estàs! Això em passa
per enamorar-me d'una mala puta!

JUDITH (OFF)

Saps quin és el teu problema? No és
que sigues baixet o pobre, el teu
problema és que eres un imbècil que
ha vist massa pel·lícules de
detectius, que beu com una esponja
i es comporta com un adolescent
irresponsable. (entre enfadada i
dolguda) Vaig a penjar, no vull
sentir-te més!

La Judith penja el telèfon.

DANIEL

Judith? Judith? Judith! Judith!

El Daniel penja i torna a trucar a la Judith. Escoltem la
veu del contestador. Fora de si, el Daniel torna a
trucar-li. No contesta. Omple el got de whisky, en beu el
contingut d'un glop i després el llença a terra amb fúria.
Tentinejant, s'aixeca del sofà, esbara, cau i es fa un tall
a la mà amb un fragment de vidre del terra. Un tall es
dibuixa en el palmell de la seva mà i en surt un fil de
sang. Tot d'una, recorda la ferida que es va fer en el somni
(*flash* del somni). Són idèntiques.

SEQÜÈNCIA 4. ESCENA 6. DORMITORI DEL VICENT. INT - NIT

El Vicent i la Gemma estan gitats al seu llit de matrimoni,
nus, únicament tapats pels llençols. L'habitació és petita,
decorada amb els elements imprescindibles i amb dues tauletes
de nit amb els llums respectius. El Vicent llegeix una
novel·la, mentre que la Gemma li dóna l'espatlla. El Vicent
es gira per acariciar-li el muscle, però la Gemma apaga el
seu llum.

(CONTINUED)

VICENT
(sospira)
Apagues el llum?

GEMMA
Sí...

El Vicent es gira cap a la seva tauleta i apaga també el seu llum. La foscor és total. Al cap d'uns instants sentim el soroll d'algú que es mou al llit.

GEMMA (A LES FOSQUES)
Vicent, demà marxés?

VICENT (A LES FOSQUES)
Sí, demà marxem.

La Gemma obre el llum i es gira cap al Vicent.

GEMMA
Estareu fora molt dies?

VICENT
(girant-se cap a la Gemma i
obrint el seu llum)
Encara no ho sé segur... Potser una
setmana.

GEMMA
Daniel t'agrada més que jo?

VICENT
Té el seu punt, no cregues,
sobretot en les escenes de sofà.

La Gemma petoneja el rostre del Vicent. Aquest li respon amb un petó a la boca. Continuen petonejant-se i comencen a gemegar mentre la imatge es fon a negre.

SEQÜÈNCIA 5. ESCENA 1. DESPATX DE LA MAGDA. INT - NIT

Som al despatx de la Magda. Com en l'escena de presentació, trobem la Magda fumant un cigarret amb el rostre escassament il·luminat pel flexo. El seu mòbil comença a vibrar i l'agafa.

MAGDA
Ho has fet?

SEQÜÈNCIA 5. ESCENA 1. CASA DEL TONI. INT - NIT

El Toni assegut al sofà amb una copa de vi. Se n'empassa un glop i diu al telèfon:

TONI

Sí. Estaràs satisfeta..., he parlat amb els dos detectius més infeliços que he trobat i els he posat sobre la teua pista. Els molt desgraciats s'han cregut tota la merda que els he contat.

SEQÜÈNCIA 5. ESCENA 1. DESPATX DE LA MAGDA/CASA DEL TONI. INT - NIT

La Magda s'acosta al llum. Finalment, es revela el seu rostre i l'espectador pot veure amb claredat que és la mateixa noia del somni.

MAGDA

Com es diuen?

TONI

Daniel Llop i Vicent Torrent. El primer té antecedents de violència, el segon és un antic atracador.

MAGDA

Just el que buscàvem. Vindran a parlar amb la Laura?

TONI

Supose... I dels diners, què?

MAGDA

Quan tot açò s'acabe. No vull que te'n vages de la llengua.

TONI (OFF)

Seràs...

La Magda penja el mòbil i el deixa damunt l'escriptori. Fa una pipada al cigarret mentre s'aclofa en el seient mirant el sostre amb cara pensativa.

SEQÜÈNCIA 6. ESCENA 1. PIS DEL DANIEL. INT - DIA

Trobem el Daniel en un estat lamentable. Després de la nit de borratxera, està tombat en el sofà on ha dormit. Amb la mà esquerra es tapa la cara, i la dreta la té precàriament embenada amb el tovalló de paper del sopar. Porta la roba tacada de cervesa i sembla que s'ha pixat al damunt. L'ambient de l'habitació és igualment caòtic, amb la taula i el terra plens de botelles de cervesa i de vidres. El mòbil que hi ha a terra comença a sonar. De moment, el Daniel no hi reacciona. El mòbil s'atura, però de seguida reprén la trucada. A poc a poc es desperta, i entre gemecs i paraules incomprensibles agita la mà ferida, cercant el mòbil. El troba i contesta.

DANIEL

Sí... digue'm,...

VICENT (OFF)

Ei, sóc Vicent! He trobat la germana de la noia! Efectivament, el coix tenia raó. La germana es diu Laura, és pintora i viu a Barcelona.

DANIEL

(tractant d'espavilar-se una mica)

Molt bé..., genial.

VICENT (OFF)

Vas bufat?

DANIEL

No, no... continua.

VICENT

Clar... Hauríem d'eixir cap a Barcelona com més prompte millor. M'he pres la llibertat de llogar un parell d'habitacions en un hotel baratet per a una setmana, o siga que...

DANIEL

Entesos... Passa a per mi dins d'una estona. El temps de fer la maleta.

El Daniel és mira la roba i es grata el cap.

(CONTINUED)

DANIEL

Millor que siga una estona llarga,
d'acord? Abans he d'ocupar-me d'un
parell de qüestions.

VICENT

(rient)

Vinga, mou el cul i vés a la dutxa!
T'arreglaré dins d'un parell
d'hores!

El Vicent penja. El Daniel s'aixeca i mira al seu voltant.
Sospira.

DANIEL

Hòstia puta!

SEQÜÈNCIA 6. ESCENA 2. CUINA DEL TONI. INT - DIA

El Vicent deixa el mòbil sobre la taula de la cuina. Està
assegut prenent un cafè mentre fulleja el diari, amb la
Gemma al seu costat prenent un got de llet amb cereals.

GEMMA

Continua viu?

VICENT

Sí..., molt probablement amb una
ressaca criminal.

GEMMA

(somriu mentre li acaricia la
mà)

Ahir a la nit vas estar més
divertit de l'habitual.

VICENT

Ja saps, tinc un gran sentit de
l'humor.

GEMMA

(somrient)

No cregues, no és tan gran.

VICENT

(somrient)

No continues per aquest camí, que
si no se'm farà agra la llet.

GEMMA

Encara que només siga per a
compensar, aprofita el viatge i
porta'm un regal ben vistós.

(CONTINUED)

VICENT

De quina talla el vol la senyora?

GEMMA

(li llença un drap a la cara))

Vine aquí, boberol!

La Gemma i el Vicent es fan un petó.

SEQÜÈNCIA 7. ESCENA 1. AP-7. EXT - DIA

El cotxe del Vicent circula per l'autopista, molt plena de cotxes i camions.

SEQÜÈNCIA 7. ESCENA 2. COTXE DEL VICENT. INT/EXT - DIA

El Vicent, vestit amb una samarreta heavy de màniga curta, texans foscos i ulleres de sol, condueix. En el seient del copilot, el Daniel vesteix la seva caçadora i texans negres, camisa fosca i ulleres de sol. Una cop més, el Daniel sembla anar massa tapat per a la temperatura ambient. Les ulleres de sol, a diferència del Vicent, que les porta realment per protegir-se del sol, tenint en compte la seva expressió somnolenta i agra, sembla que són per dissimular les seqüeles d'una ressaca important. Porta la mà ferida amb una bena improvisada.

VICENT

Vinga, senyor, desperta d'una volta!

DANIEL

Estic despert.

VICENT

Tio, això no pot ser... Una cosa és pimplar una mica, però tu acabes bufat cada dia. Continua així i acabaràs amb el fetge més gran que el d'una vedella.

DANIEL

Molt agraït, eres el millor conseller del món.

VICENT

I tant, parle per pròpia experiència...

(CONTINUED)

DANIEL

Em consta. I no és necessari que em parles dels teus traumes amb les drogues cada vegada que vaig pet. A part, si algun dia necessita un fetge nou, tinc els meus contactes.

El Vicent se'l mira de reüll i somriu.

DANIEL

Què?

VICENT

Parles com un gàngster cutre. Què vols dir amb això que "tens els teus contactes"? Vols fer-me creure que algun client important que et deu favors t'aconseguiria un fetge per la cara? Au va, Daniel, que ja no són criatures...

DANIEL

No vull dir això... És igual. Conta'm més detalls de tot el que has descobert.

VICENT

Per fi! Mira dins la guanterera... (El Daniel obre la guanterera i hi troba un grapat de fulls enganxats amb un clip). A la Laura aquesta no sembla que la vida li vaja gens malament. Està casada amb un tal Damià Mascarell, un marxant d'art. Un paio prou important en el seu ram, segons tinc entès. Deuen ser gent amb molts diners, perquè viuen en una torre als afores de Barcelona, per Vallvidrera.

DANIEL

(mirant les pintures)

Ja ho veig, ja... S'ho munten de puta mare... Alguna cosa més?

VICENT

D'ella no molt més, d'ell res especialment rellevant.

DANIEL

Digues...

(CONTINUED)

VICENT

Representa el Guillem Argenté, un
fulano...

DANIEL

El Quimerista!

VICENT

El coneixes?

DANIEL

Sí, de quan estudiava art. Un
company meu de carrera va fer un
treball sobre ell. És una espècie
de Damien Hirst. Fa "híbrids",
saps? Trosseja cadàvers d'animals i
els combina entre ells.

El Daniel treu el mòbil i li mostra algunes obres de
l'artista: un mico amb cara de bulldog, l'acoblament sexual
entre un híbrid d'anaconda amb cap de porc i una mescla de
xai i llop, etc.

VICENT

(Apartant el mòbil del davant
amb gest de desaprovació)
Compte amb la carretera que ens
fotrem una hòstia! Quin maleït
fàstic. I això és art?

DANIEL

Per a alguns, sí.

VICENT

I tu que opines?

DANIEL

Que no m'agrada, però és
interessant.

VICENT

Interessant? Fer marranades amb
animals morts?

DANIEL

Per a algunes coses, tens una
mentalitat massa tancada. Estàs
reaccionant amb l'Argenté igual que
ho fas amb el tema del *Yiging*...

VICENT

L'has agafat?

(CONTINUED)

DANIEL

Sí, l'he ficat dins la maleta i
pense utilitzar-lo.

VICENT

Ho sabia!

DANIEL

Què passa? A mi em resulta útil...

VICENT

No ho és... Mira, camarada, ets un
bon detectiu, però has de confiar
més en el teu instint i deixar
totes estes collonades del *Yiging*,
els somnis...

DANIEL

Com pots dir que sóc bon detectiu
si després et cagues en els meus
mètodes? Estes "collonades", com tu
 dius, les utilitze per a afinar el
meu instint.

VICENT

No, perquè fan que acabes veient
al·lucinacions. No enfoques els
casos racionalment.

DANIEL

La vida ni és racional ni té
sentit.

VICENT

Clar que en té. I ara? La vida té
el sentit que li vulgues donar.

DANIEL

Ho veus? Ací tens la trampa. La
vida només té sentit des del punt
de vista subjectiu, objectivament
parlant no hi ha més que caos i
absurd. Però els polis i
els detectius ens encabotem a
trobar un sentit als aspectes més
foscos i irracionals de
l'existència com els crims, els
adulteris o les estafes. I saps
què? Res de tot això no té cap ni
peus. És tot un desficaci, un puto
caos. I ara vens tu i trobes fora
de context el recurs a un
"generador d'atzar" com el *Yiging*?

(MORE)

(CONTINUED)

DANIEL (cont'd)
A mi m'aprofita en moltes
ocasions per a entreveure
possibilitats que es troben més
enllà de l'abast racional.

VICENT
Uff, quina llanda! No t'hauria
d'haver espavilat.

DANIEL
Mira, ara que ho dius ja em trobe
molt millor!

VICENT
Vols que t'ensenye una mica de
pensament divergent? Mira el que
porte dins la guanterera.

El Daniel registra la guanterera i troba CDs de música de
Motörhead, els Beatles Pink Floyd, Bob Dylan, Patti Smith,
Wagner i Ovidi Montllor.

DANIEL
Motörhead, Beatles Pink Floyd,
Dylan, Patti Smith Wagner, Ovidi
Montllor... No tens cap altra cosa?

VICENT
No et sembla prou varietat?

DANIEL
No ho sé. La veritat és que no
estic d'humor per a res...
Motörhead és una merda, els Beatles
massa dels 60, Dylan i Patti Smith
tenen veus insuportables, Pink
Floyd és molt pedant, Montllor
massa de poble, Wagner massa
frenètic. No tens alguna cosa un
poc més sensible?

VICENT
(rient)
Més sensible? Què et passa, que hui
estàs trist i només vols escoltar
cançonetes sobre com és de fabulosa
la tristesa? T'has fet fan de Lana
del Rey o què?

DANIEL
No sé de qui em parles. No sóc molt
de músiques, jo, la veritat.

VICENT

Hauria de tirar-te del cotxe per dir que Motörhead és una merda. Per a mi el Lemmy Kilmister era Déu. Però seré compassiu i et posaré "Wish You Were Here" de Pink Floyd, que és més depressiu. O et conformes amb la meua música o posem Rock FM, t'ho advertisc!

DANIEL

D'acord, Pink Floyd.

El Vicent posa el CD de Pink Floyd i escolten "Wish You Were Here" mentre circulen per la l'autopista.

SEQÜÈNCIA 7. ESCENA 3. CARRERS DE BARCELONA.EXT - DIA

El cotxe del Vicent entra a la ciutat. En pantalla apareixen diferents llocs de Barcelona, representatius d'una ciutat bella i moderna.

SEQÜÈNCIA 7. ESCENA 4. CARRERS DE BARCELONA/ COTXE.INT/EXT - DIA

El Daniel mira per la finestreta els carrers de Barcelona.

DANIEL

Sempre he volgut viure ací. Una ciutat de veritat. A València no tenim res comparable, només pobles grans.

VICENT

És molt bonica per fora, però, també té un costat fosc. No sé si ho saps, però vaig estar vivint ací fa quinze anys, durant la meua mala època. Només van ser uns mesos, però no vaig fer turisme, precisament. Hi ha realitats molt lletges, que no apareixen a les guies turístiques.

DANIEL

Això no li lleva bellesa. El problema són les persones. Si Barcelona es buidara de sobte seria més bella que mai.

(CONTINUED)

VICENT
(somrient)
Sí, però per a viure et fa falta la gent.

DANIEL
Si tu ho dius...

SEQÜÈNCIA 8. ESCENA 1. XALETs DE VALLVIDRERA/ COTXE. EXT - DIA

Pla d'una zona de xalets luxosos, construïts els uns vora els altres. El cotxe del Vicent aparca davant la torre del Damià. Els detectius baixen del cotxe i es planten a la porta del xalet, ubicada al bell mig d'una tanca que no deixa veure l'interior. El Vicent pitja el timbre i una CRIADA surt de la casa a obrir-los la porta.

DANIEL
Hola, bon dia. Està la senyora Soler, Laura Soler? Venim a...

CRIADA
No, la senyora ha sortit.

DANIEL
I el senyor Mascarell?

CRIADA
Tenen concertada una cita?

VICENT
No, però volem comentar-li un assumpte que li podria interessar. Sobre la família de la...

CRIADA
Ho sento, però sense haver sigut citats no poden passar.

La criada comença a tancar-los la porta als nassos.

VICENT
Espere!

DAMIÀ (OFF)
Senyora Danvers, amb qui parles?

CRIADA
Senyor, volen veure'l, però no tenen cita.

(CONTINUED)

DAMIÀ (OFF)

Fes-los passar igualment, dona.
(als detectius) Endavant, en
realitat els estàvem esperant!

La criada s'aparta i, sorpresos, el Daniel i el Vicent passen a l'interior del xalet del Damià.

SEQÜÈNCIA 8. ESCENA 2. ENTRADA DEL XALET DEL DAMIÀ. EXT - DIA

A l'entrada del xalet hi ha un jardí amb gespa i alguns arbres. El Daniel i el Vicent segueixen la criada a través d'un caminet empedrat que travessa el jardí i mena a l'entrada de la casa. Al davant hi ha el Damià, un home de trenta anys, alt i amb cabells foscos, vestit amb texans i una samarreta de marca. El Damià s'acosta als detectius i els dóna la mà amb efusivitat.

DAMIÀ

Benvinguts! Com esteu? Bé? Passeu a dintre.

DANIEL

Nosaltres veníem a...

DAMIÀ

I què dieu ara? No em féu perdre el temps! Apa, endavant! Ja podem començar...

El Damià obre la porta del xalet i amb un gest de la mà convida els detectius a entrar-hi.

SEQÜÈNCIA 8. ESCENA 3. SALÓ DEL XALET DEL DAMIÀ. INT - DIA

El Damià entra al saló després dels detectius, que es miren l'habitació àmplia, dotada de generoses finestres amb vista al jardí. El mobiliari, d'estil minimalista, consta de dos sofàs de disseny, una tauleta de vidre amb una botella de vi oberta i unes copes sobre uns sotagots de propaganda d'un pub anomenat "La Flama Fosca". A més, hi ha un enorme televisor de plasma, alguns objectes cars de decoració, un parell de prestatgeries amb llibres d'art i fotografies d'autor penjades a les parets.

DANIEL

(impacientant-se)

Veurà... són detectius privats i,
si és tan amable, només volíem
fer-li unes preguntes.

(CONTINUED)

DAMIÀ
Un pretext excel·lent, et felicito.
M'agrada la gent creativa.
Valencians, oi?

DANIEL
Com ho sap?

DAMIÀ
Ho porteu escrit a la cara. Us ha
caigut bé la senyora Danvers?

DANIEL
Qui?

VICENT
La criada, la senyora Danvers.

DANIEL
Li diuen així?

DAMIÀ
Que va! No recordo ni com
s'anomena, jo li dic així per la
pel·lícula aquella del Hitchcock...

DANIEL
Rebecca.

DAMIÀ
Sí, quin crack! Segur que és més
encertat que el seu nom autèntic.

El Vicent sospira i fa cara de pomes agres.

VICENT
Perdone, però no volem
entretindre'ns molta estona. Només
volem saber un parell de coses.

DAMIÀ
Tranquils, no sigueu impacients!
Arrepapeu-vos al sofà i espereu un
moment, que de seguida us mostraré
el que heu vingut a veure.

El Damià agafa el Vicent pel braç (acció que el fa sentir
visiblement molest) i l'empeny cap al sofà. Després s'adreça
al Daniel.

DAMIÀ
I tu, per què no et serveixes una
copa?

Dit això, el Damià surt per una porta que desemboca en un corredor molt fosc.

VICENT

De què va, este tio?

DANIEL

No ho sé... No et fa la sensació
que ens esperava?

VICENT

Ni puta idea!

DANIEL

(acostant-se a la taula i
servint-se una copa de vi)
Crec que és la primera volta que
t'he vist enfadar-te més de pressa
que jo.

VICENT

Este tio té alguna cosa que no
aguante. I ara què fas? Vas a
veure?

DANIEL

Tinc un mal de cap enorme i
necessite alguna cosa per rebaixar
la ressaca.

VICENT

Xiquet, tu és que no tens remei...

El Daniel es passeja per l'habitació, mirant al seu voltant. Fixa el seu esguard en una fotografia què hi ha sobre una de les prestatgeries. És la Magda, emmarcada en un paisatge nocturn, asseguda en la sorra i amb els peus nus acarats per les ones, igual que en el seu somni. Agafa la fotografia i l'observa amb més deteniment.

DANIEL

(parlant amb si mateix)
Què collons està passant?

Tot d'una, els detectius senten la veu del Damià que surt d'un altaveu invisible, sobresaltant-los.

DAMIÀ (OFF)

Cavallers, si sou tan amables
entreu al corredor i atreviu-vos a
desvelar el secret de l'última
habitació a l'esquerra.

Se sent una rialla i es fa el silenci un altre cop. Els dos detectius segueixen les instruccions del Damià.

SEQÜÈNCIA 8. ESCENA 4. PASSADÍS DEL XALET DEL DAMIÀ. INT - DIA

El Daniel i el Vicent s'endinsen per un corredor fosc amb moltes portes. Al final, a mà esquerra, hi ha una habitació amb la porta oberta, l'interior de la qual emet una claror blavenca i un rumor semblant a la fressa de les ones.

DANIEL
Per casualitat, no portaràs cap arma?

VICENT
Què et penses que és açò, una pel·lícula americana?

DANIEL
Jo només...

VICENT
Ho sé, jo també.

SEQÜÈNCIA 8. ESCENA 5. HABITACIÓ MISTERIOSA. INT - DIA

Els detectius entren a l'habitació misteriosa, il·luminada de forma tènue per llums blavenques, amb les parets completament cobertes per cortines negres. Al bell mig hi ha un gran objecte amb forma de monòlit, també cobert per llençols foscos, del qual prové el so del cant d'unes balenes. El Daniel i el Vicent s'ho miren amb una mescla d'estranyesa i inquietud. El Daniel recorda les paraules que li deia la Judith en el seu somni (flash del rostre de la Judith a la seqüència del somni).

DANIEL
No és la mar, és un desert.

VICENT
Què?

El Daniel s'acosta als llençols del monòlit, ella agafa i els fa caure. S'encenen uns focus blancs molt intensos, encegant els dos homes. A contrallum, observem que sota els llençols hi ha una gran vitrina que conté el que sembla ser el cos d'un cavall dissecat. Un cop els ulls dels detectius s'acostumen a la llum, s'adonen que la figura que tenen al davant no és ben bé el que semblava. El cap i el coll pertanyen, efectivament, a un cavall, però el cos és de

(CONTINUED)

zebra i la gropa és d'un ase. El resultat de tot plegat és una criatura híbrida i estranya que, a causa de la diferència de grandàries entre els tres cossos acoblats, emana una incòmoda sensació de deformitat. De sobte s'escolten uns aplaudiments, i els llums cessen d'enfocar directament el rostre dels detectius i passen a enfocar les cortines, que comencen a obrir-se a poc a poc, tot revelant que aquests es troben en una mena d'escenari, a l'altra banda del qual, separats per un graó, hi ha un petit pati de butaques en què es troben asseguts el Damià, que aplaudeix amb energia, i el GUILLEM ARGENTÉ, que resta impassible. Aquest últim és un individu prim i alt, de cara pàl·lida i llarga i uns ulls grans i ullerats, amb tendència a mirar fixament. Els seus cabells són negres, llisos i humits. Vesteix de manera formal: jaqueta i pantalons negres amb una camisa blanca botonada fins al coll, que li aporta un sofisticat aire capellanesc. Té petites cicatrius de talls a les mans i porta les ungles pintades de negre. El seu rostre és inexpressiu, i contrasta amb el somriure del Damià.

DAMIÀ

Bravo! Bravo!

Els detectius es miren amb cara d'estupefacció. La cara del Vicent denota crispació.

VICENT

De què va, tot açò?

DAMIÀ

(aixecant-se de la butaca i
acostant-se a l'escenari)
Tranquils, amics meus, tranquils!
Us presento el meu amic Guillem
Argenté, un dels artistes més
importants del moment, a qui tinc
el privilegi de representar.

GUILLEM ARGENTÉ

Hola.

DAMIÀ

Necessitàvem una reacció espontània
davant de la seva última
performance escultòrica. I vet aquí
que heu aparegut tot just a temps,
puntuals com la mort mateixa.

VICENT

Però açò que és, un programa de
càmera oculta?

(CONTINUED)

DAMIÀ

No calen càmeres, amb la desorientació dels espectadors les nostres expectatives ja es veuen del tot satisfetes. L'art, si no fa l'efecte d'un ganivet de gel que et recorre l'espina, no paga la pena.

DANIEL

I es pot saber què acabem de veure?

GUILLEM ARGENTÉ

Veure no és la paraula adequada.

Es fa un estrany silenci. Els detectius es miren amb incomoditat.

DANIEL

Aleshores, la paraula adequada és...?

GUILLEM ARGENTÉ

(S'aixeca de la butaca i mentre fa l'explicació, puja a l'escenari i se situa al costat de la vitrina)

Experimentar... Acabeu d'experimentar la vida, la vida com a provatura fallida de la consciència individual. Comencem desenvolupant-nos com fetus dins la foscor primigènia d'una caverna de carn, atansant-nos a les palpentes a l'esperança d'una llum que ens proporcionï una imatge autèntica de l'essència de la matèria. Però el món real ens decep, perquè ens aboca a una mar d'incerteses i d'expectatives insatisfactòries. Paraules, sons, emanacions efímeres d'una promesa de transcendència sempre diferida...

El Vicent fa cara de pomes agres, es mira els peus amb ensopiment.

GUILLEM ARGENTÉ

I com més ens acostem, perduts enmig d'aquesta boira primordial, a l'Arbre de l'Enteniment, hi descobrim que la vida no és sinó una paròdia degradant de la noblesa

(MORE)

(CONTINUED)

GUILLEM ARGENTÉ (cont'd)
platònica que atribuïem a la
matèria. I al capdavall, un cop
assimilada la degeneració d'aquesta
noblesa, només ens resta la
renúncia a l'afany boig de
comprendre i el retorn desesperat a
la foscor.

El Guillem Argenté escup sobre la vitrina. La saliva davalla
pel vidre. Aleshores, el Daniel s'adona que el terra està
cobert d'arena.

GUILLEM ARGENTÉ
No és la mar...,

DANIEL
...és un desert.

L'artista i el detectiu es miren fixament, com tractant
d'entendre el que pensa l'altre. El Vicent, incòmode, trenca
el silenci.

VICENT
(adreçant-se al Damià)
Bé, senyor Mascarell...

DAMIÀ
Sí?

VICENT
Podem fer-li ara les preguntes?

DAMIÀ
Mai no havia conegut cap detectiu,
proveu a veure què passa.

DANIEL
Vostè està casat amb la Laura
Soler, no és així?

DAMIÀ
Efectivament, és un fet públic i
notori.

VICENT
La seua germana ha desaparegut i el
seu marit no sap res d'ella.

DAMIÀ
No conec aquesta noia. La Laura i
ella van perdre el contacte quan la
Laura va marxar de...

DANIEL
Li diuen Magda.

DAMIÀ
(molest)
I?

DANIEL
No res, li diuen així, simplement.
Jo he vist fotos de la Magda i
tenia un vestit roig com este, sap?
Igualet...

El Daniel li mostra al Damià la fotografia de la noia amb el vestit vermell.

DANIEL
És la Magda.

El Damià, molest, arrabassa la fotografia de les mans del Daniel.

DAMIÀ
Què coi fas amb la foto? Tu no has
vist una merda! Són bessones!

VICENT
Com?

DAMIÀ
Bessones! Exactament iguals,
entesos?

GUILLEM ARGENTÉ
Expressat més tècnicament: persones
que han compartit úter durant
l'embaràs i que neixen al mateix
part. *Capisci?*

DANIEL
(impactat)
No és possible!

DAMIÀ
Ja us he dit que aquí no en sabem
res! Apa, foteu el camp!

VICENT
Per si de cas, li podria preguntar
a la seua dona si...,

DAMIÀ
(assenyalant la porta amb la
mà)
Fora!

El Daniel sembla nerviós, a punt de patir un atac d'ansietat. Agafant-lo pel braç, el Vicent l'acompanya a la sortida. Un cop fora, el Daniel gira el cap i veu com el Guillem Argenté els acomiada amb un gest de la mà. Al palmell té una cicatriu idèntica a la del Daniel. Aquest és mira la mà embenada, la seva respiració s'accelera encara mes.

SEQUÈNCIA 8. ESCENA 6. XALET DE VALLVIDRERA/ COTXE. EXT -
DIA

El Daniel i el Vicent són a la porta del xalet, i van cap al cotxe. El Vicent s'adona que al Daniel li'n passa alguna de grossa, però no sap com interpretar les reaccions del company. Perd l'equilibri com si hagués begut. Està a punt de caure a terra, però el Vicent el subjecta a temps pel braç.

DANIEL
Tu has vist com ens han tractat,
este parell de malparits? Ho has
vist?

El Vicent porta el Daniel al cotxe i l'ajuda a asseure's al lloc del copilot. Arrenca comencen a allunyar-se del xalet. El Daniel sembla cada vegada més descontrolat.

DANIEL
Estos merdes se'ns han pixat
damunt, Vicent! Torna enrere! Ara
sabran el que és una bona mà
d'hòsties! Que tornes enrere, et
dic, collons!

Fa gest de voler agafar el volant, i el Vicent l'ha d'apartar d'un empenta. El cotxe perd momentàniament la direcció.

VICENT
T'has tornat tarumba? Si no t'estàs
quiet et fotré una hòstia que no et
coneixerà ni la mare que t'ha
parit, imbècil!

El Vicent atura el cotxe i sacseja furiosament el Daniel.

(CONTINUED)

VICENT

Prou, em sents? He dit que prou!
Què és això, un dels teus numerets
de detectiu de pel·lícula o un atac
d'ansietat? Més val que siga un
atac d'ansietat, t'ho advertisc,
perquè ja em tens ben fart!

DANIEL

Només sé que em costa respirar...

El Vicent obre la guanterera i treu una bossa de plàstic buida
i li la dóna al Daniel.

VICENT

Pren, respira a poc a poc i
profundament dins la bossa.

El Daniel segueix el consell del Vicent. La seva respiració
es va fent més regular, i al cap d'uns instants treu el
rostre de la bossa i reprèn el diàleg.

VICENT

I ara em pots explicar per què
t'has posat d'aquella manera?

DANIEL

Allà dins he sentit una cosa... No
sé com definir-ho, però he pensat
en el somni que vaig tenir, ja ho
saps, i...

VICENT

La mare que...!

DANIEL

... este fulano, *El Quimerista* sap
el que he somiat! Inclús ha repetit
la frase de la Judith quan estava
pensant en ella. I després m'ha
eixit l'embolic de les bessones!
M'ha desmuntat totes les hipòtesis
de treball!

VICENT

Oblida el maleït somni d'una puta
volta! No veus que l'únic que ha
passat és que acabem de trobar-nos
amb un parell de senyorets dropos i
avorrits que ens han volgut prendre
el pèl?

(CONTINUED)

DANIEL

Sí, sí..., tens raó..., crec què
estic un poc cansat.

VICENT

Xiquet, perdona que et faça esta
pregunta, però cada dia et veig més
malament i crec que hauries de
buscar ajuda professional...

DANIEL

(molest)

Insinues que hauria de retirar-me
del cas?

VICENT

No! Para el carro i escolta. No és
la primera volta que t'agafa un
d'estos atacs, i no saps com
gestionar-los! Si estàs en
condicions de seguir amb el cas,
molt bé. Però si no, torna a la
consulta de la *loquera* i continue
investigant jo sol! I no passa res!

El Daniel mira fixament el Vicent durant uns instants, amb
actitud inexpressiva.

DANIEL

No és una decisió fàcil... Ho he de
pensar.

VICENT

D'acord, si vols et deixe a
l'hotel.

DANIEL

No cal, agafaré un taxi. Tu
continua vigilant la zona per si
torna la Laura. I quan torne,
avisa'm.

SEQÜÈNCIA 9. ESCENA 1. HOTEL/ HABITACIÓ DE DANIEL. INT - DIA

El Daniel entra a l'habitació de l'hotel, una habitació
freda i impersonal amb les parets pintades de gris. Porta
una bossa de mà. L'obre, en treu el *Yiging* i el deixa damunt
del llit. S'hi gita, sospira i agafa el llibre. Després, amb
els ulls tancats, n'obre una pàgina a l'atzar. Hi llegeix el
text següent: "L'ENFOSQUIMENT DE LA LLUM. Aquest hexagrama
s'oposa a l'anterior. La Terra és a dalt i el Foc ve a
continuació, això vol dir que el sol es pon i que comença la

(CONTINUED)

foscor... Vostè es troba en la foscor, no veu les coses amb claredat, i cada intent de canviar la situació a través de l'acció positiva empitjorarà les circumstàncies. Sigui discret i ocult i la seva veritable personalitat i les seves habilitats. Al llarg d'aquest període, no faci atenció a aquells que es queixen de la seva lentitud i indecisió, que ha de fer peremptòriament alguna cosa, etc. 'El sol es pon', i vostre no es pot permetre mostrar com és realment." El Daniel deixa el llibre i comença a meditar sobre el text amb els ulls tancats. S'escolten unes veus.

SEQÜÈNCIA 10. ESCENA 1. ESCENARI DEL SOMNI. INT - DIA

El Daniel obre els ulls. És en una sala similar a l'habitació misteriosa del xalet del Damià, amb la diferència que les cortines són d'un color que recorda les pàgines d'un llibre i l'estampat reproduceix ideogrames del *Yiging*. En el centre de la sala hi ha un gran objecte amb forma de monòlit, recobert per llençols, que fan joc amb les cortines. La llum que inunda la sala és d'un suau color groguenc. S'escolta una sèrie de paraules incomprensibles, procedents de darrere les cortines. El Daniel s'acosta als llençols. Des de l'interior del monòlit, a través dels llençols que el cobreixen, emana una claror acompanyada de fressa d'ones. El Daniel descorre els llençols. A sota hi ha una gran vitrina que conté la Judith asseguda darrere un escriptori. Fa cara d'ensopida. El Daniel s'hi acosta i toca la vitrina amb el palmell de la mà.

DANIEL

Judith?

La Judith no respon.

DANIEL

L'última vegada que vam parlar em vaig portar com un imbècil. Estava borratxo, però això no és una excusa. A voltes sent...

JUDITH

Per què em dius Judith?

El Daniel torna a mirar la Judith i aquesta s'ha transformat en la Laura vestida amb pantalons, camisa i caçadora.

DANIEL

Magda?

LAURA

No sóc la Magda.

(CONTINUED)

DANIEL

Ets la Laura?

LAURA

Hi ha dies que no sé qui sóc. Tu qui vols que sigui?

DANIEL

No t'ho sabria dir..., sigues tu mateixa.

LAURA

Jo mateixa... Com tu? Tu ets tu? Del dia a la nit? No entens res de res.

DANIEL

Nosaltres, ja hem parlat?

La Magda apareix vestida amb el vestit vermell. Porta una corona d'espines i el seu rostre està tacat de sang i li han amputat les mans i en el seu lloc li han cosit dues urpes petites d'ós amb ferides als palmells similars a les del Daniel.

MAGDA

Ja t'ho vaig dir, sóc una ferida...

DANIEL

(espantat)

Verge santíssima! Què dius ara?

MAGDA

No escoltes. Tens por de les paraules i no surts de la foscor, perquè allò que busques roman ocult. Renuncia al detectiu, escolta el costat fosc de la teua consciència. És de nit, cerca refugi en l'escalfor d'una flama fosca. I, si us plau t'ho demane, no tornes a fer-me mal.

DANIEL

A fer-te mal? De què parles?

SEQÜÈNCIA 11. ESCENA 1. HOTEL/ HABITACIÓ DE DANIEL. INT - NIT

El Daniel es desperta. S'incorpora sobtadament i sent una trucada al mòbil. L'agafa. És el Vicent.

(CONTINUED)

DANIEL

Digues.

VICENT (OFF)

La Laura ja ha tornat.

DANIEL

Està en la casa?

VICENT (OFF)

No! Només ha vingut un moment i se n'ha anat de seguida.

DANIEL

I per què no m'has telefonat abans?

VICENT (OFF)

Ja t'he dit que ha marxat de seguida! Havíem de seguir-la, no?

DANIEL

Sí, has fet bé de seguir-la. Per on para?

VICENT (OFF)

Uf, em mataràs... Per la zona de la plaça d'Espanya, l'he perduda. Creu-me que ho sent en l'ànima.

El Daniel roman un moment pensatiu.

DANIEL

Busca refugi en l'escalfor d'una flama fosca...

VICENT (OFF)

Que dius?

DANIEL

Espera, és possible que encara no l'hàgem perduda. Per a tu les paraules "flama fosca" signifiquen alguna cosa?

SEQÜÈNCIA 12. ESCENA 1. EXTERIOR DE "LA FLAMA FOSCA". EXT - NIT

El pub "La Flama Fosca" és un local relativament discret. Unes lletres de neó intermitents anuncien l'entrada. A sota una porta cromada, decorada amb el la pintura d'una flama negra, comunica l'exterior amb l'interior. Custodia l'accés un PORTER calb d'aspecte sinistre i musculós, vestit amb

(CONTINUED)

camisa, armilla, texans i botes. Hi apareix la Laura amb un vestit negre cenyit al cos, mitges negres i sabates de taló. Porta una bossa de mà. El porter l'atura.

PORTER

Invitació?

Sense dir-li res la Laura mostra una targeta al porter, aquest hi fa una ullada i obre la porta del local.

PORTER

Endavant.

SEQÜÈNCIA 12. ESCENA 2. INTERIOR DE "LA FLAMA FOSCA". INT - NIT

La Laura entra al local, un lloc d'ambient i il·luminació discotequera, ple de joves d'aspecte benestant que ballen o xerren recolzats al taulell, mentre els cambrers els serveixen diligentment cerveses i combinats. La Laura s'obre pas entre la multitud cercant algú amb la mirada, fins que en un racó apartat troba asseguda en una taula la IRINA, una noia de cabells castanys i ulls clars amb aspecte impecable, que porta un vestit verd. La Laura se li acosta i s'asseu al seu costat. La Irina parla amb accent estranger.

IRINA

Per fi has vingut! Ja patia!

LAURA

Ho sento, Irina, he hagut de passar per casa a arreplegar uns documents.

IRINA

T'he trobat a faltar.

LAURA

Jo també, però cal anar amb compte, perquè últimament el Damià es passa el dia jugant amb aquell monstre... Ara mateix deu anar massa col·locat per adonar-se que no sóc a casa.

IRINA

Tant de bo!

LAURA

Hi has esbrinat alguna cosa?

(CONTINUED)

IRINA

No, els mateixos rumors de
sempre...

LAURA

Aleshores, haurem de pensar alguna
cosa... I tu, com vas?

IRINA

Em sento molt sola i tinc por. No
sé per què continues amb el Damià,
saps que et podria fer mal!

LAURA

(agafant-li la mà i
acaronant-la amb delicadesa)
El necessito. Si volem acabar amb
ell, no ha de sospitar res.

IRINA

I què fem aquí? No m'agraden
aquests llocs, ja ho saps.

LAURA

Tinc el pressentiment que hi
podríem rebre una visita
interessant.

IRINA

Però no se suposa que quedem aquí
per estar soles?

LAURA

Avui no.

SEQÜÈNCIA 12. ESCENA 3. EXTERIOR DE "LA FLAMA FOSCA". EXT -
NIT

El Vicent atura el cotxe davant el local. Els detectius
baixen i s'aproximen a l'entrada on hi ha el porter
vigilant.

VICENT

Serà difícil entrar. Si la xicota
no està dins et mate.

DANIEL

Sempre podem recórrer a la maniobra
de Benicàssim.

(CONTINUED)

VICENT

Au, vinga, no fotes!

Es planten els dos davant el porter.

PORTER

Invitació?

DANIEL

Hola, bona nit! Sóc el Martí Cuní, el meu guardaespallles (mirant el Vicent) les ha extraviades, però sóc amic del propietari. No tindrà cap inconvenient que ens deixis passar.

PORTER

Ni de puta conya. Foteu el camp, desgraciats.

DANIEL

Si li ho dic al meu amic, et despatxaran!

PORTER

Potser, però abans et despatxaré a tu a hòsties si no desapareixes de la meva vista ara mateix.

El Daniel i el Vicent es miren amb complicitat. El Vicent sospira.

DANIEL

(assenyalant al costat del porter)

Mira quin tros d'imbècil!

El porter es gira i el Vicent li fot un cop de puny mentre el Daniel entra ràpidament al local.

SEQÜÈNCIA 12. ESCENA 4. INTERIOR DE "LA FLAMA FOSCA". INT - NIT

Un cop dins, el Daniel espera que els ulls se li acostumin a la penombra, i busca entre la multitud el rostre de la Laura fins que la troba. La Laura el veu i es mostra neguitosa.

IRINA

Laura, estàs bé?

(CONTINUED)

LAURA
Ho intuïa, és real!

El Daniel s'acosta a les noies.

DANIEL
Perdona, deus ser la Laura Soler,
no? Puc assentar-me?

LAURA
Abans t'hauries de presentar, no
trobes?

DANIEL
Em diuen Daniel Llop i sóc
detectiu. La teua germana Magda ha
desaparegut. Toni, el seu marit,
està molt preocupat, i jo l'estic
buscant per encàrrec seu.

LAURA
Això ja està millor. I ara
explica'ns com m'has trobat. Que hi
pinto, jo, en tot aquest embolic?

DANIEL
Havíem pensat que potser tindries
notícies d'ella...

LAURA
(en to displicent)
Jo? Fa gairebé deu anys que no la
veig... Portem vides molt
diferents, saps?

DANIEL
(lleugerament emprenyat)
Mira, tia, no, no ho sé ni
m'importa. M'han pagat per
trobar-la i ja està. Així què...

Un HOME ALT amb la cara tumefacta s'acosta per darrere al
Daniel i se l'emporta bruscament, arrossegant-lo pel coll.
El Daniel té el temps just d'obrir la seva cartera i
llençar-li a la Laura una targeta que cau a terra. A la
targeta es llegeix "DANIEL LLOP, detectiu privat" i un
telèfon de contacte.

IRINA
Que coi ha estat això?

La Laura no respon, s'aixeca i agafa la targeta. L'observa
amb cara pensativa.

SEQÜÈNCIA 12. ESCENA 5. EXTERIOR DE "LA FLAMA FOSCA". EXT - NIT

La Laura i la Irina surten del bar i veuen com el porter i l'home alt apallissen el Daniel i el Vicent. La Laura treu alguna cosa de la seva bossa i s'aproxima a l'escena.

LAURA

Ei, vosaltres!

Els porters s'aturen i la Laura els ofereix un parell de bitllets a cada un.

LAURA

Oblideu l'assumpte, d'acord?

Sense dir res els homes agafen els bitllets i abandonen l'escena. El Daniel i el Vicent s'incorporen amb dificultat. El Daniel té un ull tumefacte i un parell de blaus a les galtes. El Vicent està pitjor, li sagna el nas i presenta contusions per tota la cara. La Irina li ofereix un mocador de tela que el Vicent accepta per tractar d'aturar l'hemorràgia.

VICENT

Gràcies..., a les dues.

LAURA

No es mereixen. (dirigint-se al Daniel) Detectiu, tens raó, sé algunes coses sobre el lloc on podria trobar-se la meva germana. T'ho contaré, si vols, però no ara ni aquí. T'agradaria fer una visita al Zoo dimecres vinent?

DANIEL

Dimecres? No pot ser una mica abans?

VICENT

Daniel, calla la puta boca.

LAURA

Suposo que això és un sí. T'enviaré un missatge de Whatsapp amb el meu número.

La Laura agafa la Irina del braç, gira cua i marxa. La Irina gira el cap un moment.

(CONTINUED)

IRINA

Bona nit!

DANIEL I VICENT

Bona nit...

El Vicent mira el Daniel.

VICENT

Qui és l'altra noia?

DANIEL

Ni idea...

VICENT

(amb aire derrotat)

Bé..., anem al cotxe.

Els detectius s'arrossegueu penosament pel carrer.

VICENT

És l'última vegada que practiquem la maniobra de Benicàssim, entesos? Ja no tenim edat per repetir aquesta bestiesa. A part, el calb era boxejador, saps?

DANIEL

Ho lamente, Vicent, si ho haguera sabut...

VICENT

Per cert, aquesta idea del "Mira, quin tros imbècil!", d'on la vas traure?

DANIEL

D'una pel·li, crec que era d'animació, si no m'equivoque...

VICENT

(somrient dolorosament)

Una pel·li d'animació? Quines castanyes que tens, xiquet!

DANIEL

Quina hora és? Creus que encarà hi haurà alguna farmàcia oberta?

SEQÜÈNCIA 13. ESCENA 1. CARRERS DE BARCELONA. EXT/INT - NIT

La Laura condueix pels carrers de Barcelona, mentre la Irina, al seu costat, l'observa amb atenció.

LAURA

En què penses?

IRINA

M'estava fent la mateixa pregunta...

LAURA

Vaja...

IRINA

De què coneixies al Daniel Llop?

LAURA

No el coneixia... Almenys, no en persona.

La Irina la mira estranyada.

LAURA

Has de saber que la meva germana i jo compartíem moltes coses... Sempre vam estar molt unides, fins i tot quan no estàvem juntes... A vegades teníem els mateixos somnis, somnis que sovint eren premonitoris. Al detectiu el coneixia d'un d'aquests somnis. Intuïa que ens trobaríem aquesta nit.

La Laura es gira cap a la Irina.

LAURA

T'ho pots ben creure, el que et dic és la pura veritat.

IRINA

Suposo que sí, per què no? Sona estrany, però sé com ets. Encara així em preocupes...

La Laura somriu.

LAURA

Per què, estimada?

(CONTINUED)

IRINA

Per tot el tema de la teva germana.
I saber que ara tornaràs amb
aquesta gent horrible... Tinc molta
por per tu.

LAURA

Faig el que cal fer, només això. De
moment, torno a casa amb el Damià i
m'hi estaré fins dimecres.
Aleshores em reuniré de nou amb el
detectiu i probablement tu i jo ens
podrem tornar a veure. No ho sé,
tot dependrà de les
circumstàncies...

La Irina sospira.

IRINA

M'agradaria trobar la manera de fer
que et sentis millor.

LAURA

Em sentiré millor quan tots els
malparits aquests siguin morts. Ara
com ara, no puc sentir més que ira.

La Laura atura el cotxe davant d'un portal discret.

LAURA

Ja hi són.

La Irina obre la porta, baixa, i des de fora del cotxe es
gira cap a la Laura.

IRINA

T'estimo.

Les dues noies es fan un petó a la boca. Després la Irina
tanca la porta i el cotxe de la Laura es perd en la foscor
mentre la Irina l'observa.

SEQÜÈNCIA 14. ESCENA 1. HOTEL/ HABITACIÓ DEL DANIEL. INT -
NIT

Habitació il·luminada pel llum de la tauleta de nit. El
Daniel està gitat damunt del llit. Contempla la fotografia
de la Magda amb cara pensativa.

SEQÜÈNCIA 14. ESCENA 2. SALÓ DEL XALET DEL DAMIÀ. INT - NIT

Habitació tènueament il·luminada. S'hi veu la Laura que mira la seva fotografia de la platja amb cara pensativa. S'escolten unes passes procedents del corredor. La Laura desa la fotografia ràpidament al seu lloc. Hi apareix el Damià vestit només amb un batí i amb una llanterna en la mà.

DAMIÀ

On eres? Ja saps que la cerimònia no pot començar sense tu.

LAURA

Havia anat a la festa d'una amiga.

El Damià apunta la llanterna directament al rostre de la Laura, encegant-la mentre s'hi acosta.

DAMIÀ

No em diguis que la festa de la teva amiga et sembla més excitant que la nostra...

LAURA

No és això, ja saps que no.

El Damià engrapa la Laura pel coll, li l'estreny una mica i li diu unes paraules a cau d'orella.

DAMIÀ

Així m'agrada, *chérie*... Recorda què ets una gosseta fidel.

El Damià li llepa exageradament l'orella. El rostre de la Laura continua impertèrrit. Després aparta la llum del seu rostre i va cap al corredor rient.

DAMIÀ

Apa, estàvem a punt de començar sense tu!

SEQÜÈNCIA 14. ESCENA 3. HABITACIÓ DEL SOFRIMENT. INT - NIT

Un espai peculiar. Murs decorats amb màscares grotesques, caps d'animals dissecats i serps amb el tractament híbrid característic de l'estil del Guillem Argenté. Se sent una música ambiental composta per valsos vienesos. En un racó hi ha una tauleta amb copes, botelles de vi i licors, paquets de tabac, una capsa de puros, un encenedor i un cendrer. Al seu costat, en un seient de disseny s'asseu el Guillem Argenté, completament nu, amb ulleres de sol i bevent relaxadament una copa de vi. A la seva esquerra al costat

(CONTINUED)

dels peus, té un maletí tancat d'aspecte mèdic. Enmig de l'habitació, hi destaca la blanca presència d'un llit d'hospital, amb baranes i corretges. El Damià entra per la porta, seguit de la Laura.

DAMIÀ

Mira a qui tenim aquí! Sembla que ja has començat la festa sense esperar-nos.

GUILLEM ARGENTÉ

Et consta que m'agrada inspirar-me abans d'una actuació.

DAMIÀ

Ets un artista, un autèntic professional... *Chérie*, no saludes el mestre?

LAURA

(amb un fil de veu)
Bona nit, Guillem.

DAMIÀ

Com dius? Crec que no t'ha sentit ningú.

LAURA

He dit, "Bona nit, Guillem".

GUILLEM ARGENTÉ

Aquesta nit no sóc el Guillem Argenté, sinó el *Quimerista*.

DAMIÀ

Ja l'has sentit, *chérie*. Saluda'l com cal o acabaràs al llit del plaer!

La Laura mira de reüll el llit, amb els ulls brillants.

LAURA

Us saludo, mestre *Quimerista*. Em teniu a la vostra completa disposició, senyor.

DAMIÀ

(donant-li a la Laura una forta palmada a les natges)
Així, així! Ets una gosseta molt dòcil.

Pausa tensa, abans de l'acció. La Laura i el Damià esguarden el *Quimerista*. El Damià amb un somriure luxuriós, la Laura amb temor. L'artista s'acaba el vi i deixa la copa sobre la taula. S'aixeca lentament i cerimoniosa, agafa el seu maletí i l'obre en un cantó de la taula. No podem veure la totalitat del contingut perquè el tapa amb el cos, però n'extreu una navalla d'afaitar.

GUILLEM ARGENTÉ

Despul·leu-vos!

El Damià es treu el batí i resta completament nu. La Laura comença a treure's el vestit, però l'artista l'atura amb un gest de la mà en què sosté la navalla.

GUILLEM ARGENTÉ

Alto!

El Guillem Argenté s'acosta al Damià, li agafa la mà i li dóna la navalla.

GUILLEM ARGENTÉ

Vull que la despulles amb l'eina del sofriment.

DAMIÀ

Així es farà, mestre.

El Damià estripa minuciosament el vestit de la Laura amb la navalla, tot ajudant-se de les mans i la boca, mentre *El Quimerista* s'asseu i observa l'escena amb evident satisfacció. La navalla talla el vestit de la Laura, deixant-la nua a poc a poc. Comença per la part de dalt, després la falda, les mitges, les calces... Com que fa servir la navalla de manera poc destra, deixa entre el muscle i el pit dret de la Laura un petit tall, d'on s'escola un filet de sang. Gest de dolor contingut de la Laura que, al capdavant, resta del tot nua tret de les sabates. Mentrestant, el Damià com si fos un animal, s'ha posat a quatre grapes i li mossega amb fúria els talons fins que aconsegueix treure-li-les amb la boca. La Laura tracta de tapar-se els pits i amaga el cap. Li cauen llàgrimes dels ulls.

GUILLEM ARGENTÉ

No ploris encara, gosseta. Les teves llàgrimes són molt valuoses. Sigues bona, posa't tu també a quatre grapes i acosta't.

La Laura no es mou. El Damià deixa les sabates i s'incorpora. Amb la mà que té lliure li propina un cop de puny al ventre que obliga la Laura a inclinar-se amb expressió de dolor. Es posa a quatre grapes.

(CONTINUED)

GUILLEM ARGENTÉ

Vine, gosseta... Vine, fillet... Ja
sabeu què heu de fer.

DAMIÀ

Sí, mestre.

LAURA

Sí... mestre...

Des de darrere s'intueix que el *Quimerista* comença a tocar-se el penis, mentre la Laura repta cap al seu entrecuix i el Damià se situa darrere del seient. Acosta la navalla a la galta de l'artista i comença a afaitar-lo en sec. Quan la Laura és a prop de l'entrecuix del Guillem, la càmera se centra en la cara de plaer d'aquest, que somriu mentre el Damià li fa un petit tall amb la navalla. El Damià li neteja la sang al Quimerista llepant-li la ferida amb cura. El Guillem Argenté obliga la Laura a aixecar el rostre.

GUILLEM ARGENTÉ

Molt bé, gosseta, ara ja pots
plorar, perquè serà una nit molt
llarga...

La seqüència acaba amb un pla molt pròxim al rostre descompost de la Laura. Crida.

SEQÜÈNCIA 15. ESCENA 1. LAVABO DEL ZOO. INT - DIA

Trobem la Laura en els lavabos del Zoo, rentant-se la cara. Vesteix de manera informal, amb pantalons curts i samarreta. Mira el seu reflex amb expressió tensa. Agafa una mica de paper amb certa brusquedat, es neteja les mans i el rostre i surt del lavabo.

SEQÜÈNCIA 15. ESCENA 2. PASSEIG DEL ZOO/ ÓS BRU . EXT - DIA

La Laura fuma un cigarret mentre observa el recinte de l'ós bru, que camina amunt i avall, esguardant de tant en tant el fossat que el separa del públic. Al costat de la Laura, uns nens contemplen l'animal amb una mescla de serietat i sorpresa típicament infantils. El mòbil de la Laura comença a bronzir, el mira i hi llegeix un missatge del Daniel Llop: "A on estàs?" La Laura li envia la localització i continua mirant les anades i vingudes de l'animal. De seguida hi apareix el Daniel, vestit amb roba fosca, pantalons llargs i la seva característica caçadora. Va massa tapat, com sempre, i el seu rostre encara reflecteix els cops de puny que va rebre l'altra nit.

(CONTINUED)

DANIEL

Hola.

LAURA

Com va tot, detectiu?

La Laura no s'ha girat en cap moment. Continua mirant l'ós.

LAURA

T'agraden els zoològics?

DANIEL

No especialment... No sóc massa d'animals, jo, en la feina ja n'he de tractar de sobres. Per què ho vols saber?

LAURA

Jo els odio, la meva germana i jo sempre els hem detestat. Ni de petites, ens agradaven. Veus aquest ós? No para de mirar el fossat. El seu únic pensament és escapar. M'esgarribo només de pensar que els tenen aquí tancats per a exclusiva diversió dels humans.

DANIEL

Bé..., en realitat no ho tinc tan clar com tu, això de si els animals són realment capaços de sofrir com els humans. Per una altra part, pensa que si no estigueren ací, molts d'estos animals ja decorarien les parets de les cases de camp dels caçadors furtius.

LAURA

Tant se val! En tot cas, vivim en una mena de món on els animals estan més segurs en una presó a milers de kilòmetres que en el seu entorn natural. Per què som així de cruels, per què assassinem totes les coses?

DANIEL

Bé..., no voldria interrompre les teues profundes reflexions, però m'hauries d'aclarir què hem vingut a fer ací. Em vas dir que em podies proporcionar alguna informació sobre on para la teua germana.

(CONTINUED)

LAURA
Sí, així és... Parlem-ne mentre
fem un volt.

SEQÜÈNCIA 15. ESCENA 3. PASSEIG DEL ZOO. EXT - DIA

El Daniel i la Laura parlen, mentre passen per davant dels
habitatges de diversos animals.

LAURA
...has de deixar de cercar la meva
germana.

DANIEL
(sorpès)
I per què hauria de fer-ho? Jo em
guanyo la vida buscant persones,
entre altres coses...

LAURA
El seu home l'atonyinava de valent,
saps? La vida amb ell es va tornar
insofrible. Abans de l'accident
quan tenia èxit i se sentia segur
encara era tolerable, però després
es va convertir en un mala bèstia.
Al final no va tenir més remei que
tirar al dret, agafar la meitat
dels seus estalvis i marxar de casa
sense dir res.

DANIEL
I es va posar en contacte amb tu?

LAURA
És clar, la Magda no és estúpida.
Estàvem distanciades, però
reprendre el contacte amb mi era
l'única possibilitat que tenia de
sobreviure, perquè tornar amb el
Toni no era una opció.

DANIEL
I tu la vas ajudar?

LAURA
Vaig convèncer el Damià de cedir-li
un pis per allotjar-se durant un
temps. Una cosa provisional, mentre
buscava feina.

Silenci.

DANIEL

I?

LAURA

Va desaparèixer...

DANIEL

No tenia cap mòbil, ni res...?

LAURA

I tant! Es va comprar un mòbil nou en arribar a Barcelona! Però no respon, està desconnectat. El Damià m'assegura que no ha tornat a saber-ne res des que la va acompanyar al pis.

La Laura somriu.

DANIEL

I tu, evidentment, no te'l creus...

LAURA

Gens ni mica! El Damià té l'armari ple d'esquelets... No hauria d'haver deixat que es fes càrrec d'ella. El Toni era un animal i un malparit, però el Damià és pitjor, i molt més astut. Sap ensumar les debilitats dels altres i podria haver utilitzat la meva germana per fer-li... La veritat és que no ho sé!

El Daniel sospira, sembla emprenyat.

DANIEL

Tot açò no té sentit...

LAURA

Per què?

DANIEL

Anem per parts. M'acabes de dir que el meu client és un maltractador. No et diré que em sorprèn, no seria la primera volta, però...

LAURA

I encara així vas acceptar el seu encàrrec?

(CONTINUED)

DANIEL

Necessitem els diners. Sóc detectiu, saps? No professor d'ètica. Per on anava? Sí..., vull dir que si la Magda vol que deixi de buscar-la i renunciï al cas, m'haurà de confirmar ella mateixa, en persona, la història que acabes de contar-me. No pensi renunciar als meus honoraris així com així, sense més ni més!

LAURA

Però ja t'he dit que no sé on para la meva germana!

DANIEL

A això anava! Mira, no sé si la descripció que m'has fet del Damià i de la seva relació amb la desaparició de la teua germana m'acaba de quadrar del tot. Però si és com tu dius, hauríem de començar per investigar-lo a ell.

LAURA

Potser seria el més intel·ligent, però abans el teu company i tu hauríeu de refusar l'encàrrec del Toni i jo em convertiria en la vostra clienta.

DANIEL

A poc a poc, això no és tan senzill! Ara per ara qui ens paga és el Toni!

LAURA

(amb arrogància))

El Toni és un mort de fam. Jo us puc pagar uns honoraris molt més generosos. Tinc compte bancari propi i estic en condicions de finançar la vostra investigació sense ni tan sols despendinar-me. Si ho vols comprovar, ara mateix porto al damunt un talonari de xecs... Diques una xifra i comences a buscar la Magda per a mi.

La Laura agafa la cartera de la butxaca, en treu el talonari de xecs, n'omple un amb una xifra i li'l dóna al Daniel, que el llegeix amb sorpresa.

(CONTINUED)

LAURA

Apa, no em diguis que el Toni és més generós!

DANIEL

No, no... És que em ballen els ulls de mirar tants zeros.

LAURA

Entesos, doncs. Ja ets el meu detectiu!

DANIEL

Un moment, no córregues tant! I per on se suposa que hauríem de començar la investigació? Per a saber si acceptem el cas o no, abans ens hauràs de proporcionar més informació!

La Laura fa gest de donar per acabada l'entrevista.

LAURA

Paciència. Aquesta tarda rebràs notícies meves i acordarem una nova reunió. A reveure, detectiu, i vine-hi amb el teu company!

La Laura desapareix de l'escena.

DANIEL

(parlant per a ell mateix)
Però què collons passa ací?

SEQÜÈNCIA 16. ESCENA 1. CAFETERIA. INT - DIA

El Daniel i el Vicent prenen unes cerveses asseguts a la taula d'una cafeteria d'aspecte neutre i ambient relaxat. El Vicent té encara algunes marques al rostre dels cops de puny.

VICENT

Menteix, t'ho assegure!

DANIEL

Ja et dic que jo no ho tinc tan clar.

VICENT

Esta gata maula ens està embolicant a base de bé i, com qui no vol la cosa, hem passat de buscar una

(MORE)

(CONTINUED)

VICENT (cont'd)
esposa desapareguda a espiar els
draps bruts d'un empresari amb
pinta de guillat. Em fa tota la
impressió que ens estem ficant en
un assumpte molt tèrbol, amb molts
diners pel mig i que ens ve massa
gran!

DANIEL
Potser, jo també tinc la sensació
que alguna cosa no acaba
d'encaixar. Però, amb tot...

VICENT
(sospirant)
Què?

DANIEL
Em va semblar que la Laura
suplicava la nostra ajuda.

VICENT
Per favor, Daniel..., una altra
volta no!

DANIEL
Què passa?

VICENT
El que passa és que la noia
t'agrada i estàs començant a
confondre la nostra feina amb els
teus sentiments, i això, com diuen
els grans clàssics del gènere, és
el pitjor que pot fer un
investigador privat.

DANIEL
No, home, no digues bestieses! La
xica és guapa i m'agrada, però això
no vol dir que haja perdut els
papers. És que em va fer la
impressió que es trobava molt sola
i necessitava ajuda.

VICENT
Estic cansat...

DANIEL
De què?

VICENT

Cansat que em vingues amb tants romanços! Quan no has vist una cosa en un somni, t'ho ha dit el *Yiging* i quan no és el *Yiging* vas borratxo o simplement has perdut l'esme! Ho sent molt, xiquet, però així no podem continuar!

DANIEL

Collons, Vicent, i ara a què ve tot això? Et deus haver quedat a gust!

VICENT

Et vaig dir fa uns dies que fores honest amb tu mateix i amb mi sobre com estàs i què penses! Ho vaig dir per tu, perquè et trobava psicològicament molt inquiet, però ara parle per mi. Mira, xiquet, si no estàs en condicions de treballar m'ho dius i en pau, però tu en comptes d'això et dediques a fer el borinot i a passar de tot. Em tens fins als nassos! I no és per res, però ja ens han partit una volta la cara i no vull repetir l'experiència!

DANIEL

Vicent, fes el favor d'escoltar-me! Ho he pensat molt bé, i no vull deixar el cas. Sé que creus que els meus mètodes són poc ortodoxos, però digues, vam trobar la noia en "La Flama Fosca", sí o no?

VICENT

Ja saps que sí... Mira, reconec que potser tens una certa intuïció, però també sé que et llances darrere les pistes com un gos famolenc, sense pensar en les conseqüències! No entenc per què t'interessa tant el cas, però jo treballe pels diners i no pense jugar-me el coll ficant-me en un merder de l'hòstia. Que ja sóc major i n'he vist de tots els colors i, per si ja se t'ha oblidat, tinc una dona i unes responsabilitats, collons!

(CONTINUED)

DANIEL
Et comprenc, però...

VICENT
Però què?

DANIEL
Fes-me un favor, pots esperar a la pròxima reunió i després continuem parlant del tema?

VICENT
Torna-li la trompa al xic... Ja pot dir missa cantada la Laura Soler que no pense canviar d'opinió. Què no t'entra en el cap?

DANIEL
Sí, d'acord, però almenys acompanya'm a la cita. Au, vinga company, fes-me aquest últim favor, encara que siga perquè ja portem uns quants anys junts i tampoc no ho hem fet tan malament...

VICENT
Manipulador de merda... Tens sort d'haver trobat un imbècil tan lleial com jo!

DANIEL
Vicent, tio, no t'ho prengues així... Només ho dic perquè vull ser professional i acabar la feina.

VICENT
No em faces riure, que això de la professionalitat no cola! Ni que fora la primera volta que ens desentenem d'un cas, i més tractant-se d'un encàrrec com el d'aquell tarat!

El Vicent acaba de veure la cervesa, s'aixeca paga la seva consumició i abandona la cafeteria deixant el Daniel amoïnats. Instants després el seu mòbil comença a bronzir. És la Laura. El Daniel contesta.

DANIEL
Sí?

LAURA

Demà a les 6 ens trobarem al Carrer
Fructuós Gelabert 13, porta 6.
Sigueu puntuals.

DANIEL

D'acord, escolta...

LAURA

Ja en parlarem demà, em podrien
estar vigilant.

La Laura penja. El Daniel deixa el mòbil damunt la taula amb
expressió enutjada.

SEQÜÈNCIA 16. ESCENA 2. DORMITORI DE LA IRINA. INT - DIA

La Laura i la Irina estan gitades en un llit, cobertes
únicament pels llençols. El cos de la Laura mostra alguna
contusió i porta una tireta que li cobreix un tall al
muscle. Fuma un cigarret i deixa el mòbil sobre la tauleta
de nit que té al costat.

IRINA

Ha de ser aquí?

LAURA

Sí, fer-ho en qualsevol altre lloc
seria una temeritat. A part que si
has pogut conservar la documentació
de la Katya, és perquè ells no
saben que la tens. De moment, estàs
segura.

La Irina mira a l'infinit amb cara angoixada.

LAURA

Tens por, oi?

IRINA

La veritat és que sí..., estic
espantada, emprenyada... I em sento
sola... I tu, com pots viure tan
tranquil·la amb el que has de
suportar? (assenyalant les
contusions). Estàs envoltada de
monstres. Sóc egoista per témer que
la gent amb qui convius acabi
fent-me mal?

(CONTINUED)

LAURA

No t'hi capfiques més... De debò creus que per reunir-nos aquí et situes en el centre de cap diana? Si fos així, no vindria a visitar-te. Ells ho ignoren tot sobre nosaltres...

IRINA

No m'ho puc treure del cap. Ja han desaparegut la Katya i la teva germana..., nosaltres podríem ser les pròximes... Per què estàs tan segura del que aquesta gent pensa o deixa de pensar? Tenen recursos, diners, influències...

La Irina comença a plorar. La Laura llença la burilla a terra i l'abraça. Inicialment la Irina la refusa, però finalment acaba acceptant la seva abraçada.

IRINA

No puc més...

LAURA

Ho has de fer... Has de tenir coratge, perquè si no et devoraran a la més mínima oportunitat. És injust, ja ho sé, però la justícia no té cabuda en el nostre ambient. Ens movem entre depredadors i paràsits i si no et poses a la seva altura, no te'n sortiràs. Ens mereixem un futur millor, però això no serà possible si abans no acabem amb ells.

IRINA

No vull continuar així...

LAURA

Fes-ho per mi, sobreviu per a mi.

Les noies es fan un petó. La burilla s'apaga a poc a poc a terra.

SEQÜÈNCIA 17. ESCENA 1. CARRER DE BARCELONA. EXT - NIT

El Daniel camina per un carrer dels voltants de l'hotel, porta una bossa en la mà. De sobte es creua amb el Vicent que surt d'un estanc. Es troben.

(CONTINUED)

VICENT

Ei! Què fas per ací?

DANIEL

He baixat a comprar unes coses... I tu?

VICENT

Volia compar-li un regal a la Gemma, però no he trobat res que m'agrade. He vist l'estanc i he entrat a comprar tabac.

DANIEL

Ara fumes?

VICENT

No, que va! Vaig deixar el vici fa anys, però hui estic nerviós i el cos em demanava fer un cigarret.

DANIEL

Em sorprèn...

VICENT

(caminant al costat del Daniel)

Un dia és un dia... Perquè demà acabem amb tot el tema de la Laura, no?

El Daniel dubta. Es produeix un instant de silenci que tracta de trencar canviant de conversa.

DANIEL

He comprat kebab per als dos. Com donava per fet que ens quedàvem a l'hotel revisant el cas...

VICENT

Almenys no t'hauràs oblidat de demanar-me el de falàfels?

DANIEL

Hòstia, me n'he descuidat!

VICENT

Vaja, home, ja m'estranyava a mi!

Els detectius s'allunyen de l'escena en silenci.

SEQÜÈNCIA 18. ESCENA 1. MENJADOR DE LA IRINA. INT - DIA

La Laura i la Irina estan assegudes al voltant d'una taula amb quatre cadires. La Irina fulleja uns documents amb aire nerviós, mentre la Laura fuma relaxadament i deixa caure la cendra del cigarret en un cendrer rodó que hi ha enmig la taula. Truquen al timbre. La Irina se sobresalta.

LAURA

Tranquil·la, són els detectius.

La Laura s'aixeca, apaga la burilla i surt de l'habitació. Un cop sola, la Irina es mira el passaport d'una noia anomenada Katya Yotsova, de nacionalitat ucraïnesa. Al fons s'escolta la conversa inintel·ligible de la Laura i el Daniel. La Irina acarona la fotografia de la noia. La Laura i els detectius entren a l'habitació.

LAURA

Asseieu-vos si us plau.

La Laura i els detectius s'asseuen, mentre aquests saluden la Irina amb un gest.

DANIEL

Bé, ens expliqueu de què va l'assumpte?

LAURA

La Irina us ho pot explicar millor que jo.

La Irina es queda com aturada durant un moment.

IRINA

(engolint saliva)

Mireu, sóc model i treballo per a *Ryla models management*, que proporciona noies per a artistes com els que representa el marit de la Laura. Abans compartia aquest pis amb una amiga, la Katya Yotsova (li'n passa els documents al Daniel), que treballava també per a l'agència. Fa uns mesos el Damià la va contractar per treballar amb l'Argenté..., l'artista aquest que fa coses amb animals. No era la primera vegada que contractava una model per treballar amb ell, sempre immigrants en condicions econòmiques precàries. No podíem dir que no... El problema és que

(MORE)

(CONTINUED)

IRINA (cont'd)
corria el rumor que alguna companya
que havia treballat amb ells
després no se l'havia tornada a
veure.

LAURA
Probablement, amb l'excusa de
l'art, el Damià i *El Quimerista*
tenen muntada una xarxa de
proxenetisme..., o alguna cosa
pitjor.

El Vicent sospira.

DANIEL
I per què no heu posat aquesta
informació en coneixement de la
policia?

IRINA
I tant, que ho hem fet! I la
resposta sempre ha estat la
mateixa, que les noies han tornat
al seu país. Però en el cas de la
Katya no és cert, us ho asseguro.
Tret de mi, ningú va preguntar per
ella, perquè no tenia amigues i no
es parlava amb la família. A més,
tinc el seu passaport! No pot haver
abandonat el país sense el
passaport!

LAURA
Sospitem que el Damià i l'Argenté
tenen contactes dins la policia.

DANIEL
(adreçant-se a la Laura)
I tu, com et vas implicar
en l'assumpte?

LAURA
Ens vam conèixer en una festa que
va organitzar el Damià, que li va
preguntar com anava la denúncia.
Vaig veure que feia cara
d'espantada i em vaig interessar
pel seus problemes.

IRINA
(mirant la Laura)

(MORE)

(CONTINUED)

IRINA (cont'd)

Ella em va escoltar i m'ajuda econòmicament a mantenir el pis des que se'n va anar la Katya.

DANIEL

(a la Laura)

En poques paraules, penses que la desaparició de la Magda també té relació amb els negocis bruts del Damià?

LAURA

Això és el que vull saber.

El Daniel sospira. El Vicent mira la Laura amb cara de pòquer.

VICENT

I en teoria quin és el paper que hauríem de fer Daniel i jo en tot este embolic?

LAURA

Podríeu ajudar-nos a trobar proves per incriminar el Damià.

VICENT

Mira, no sé massa bé qui et penses que som, però ni el meu company és la Lisbeth Salander ni jo el Mikael Blomkvist. Som uns detectius d'anar per casa, investiguem infidelitats, mascotes perdudes i merdes d'aquestes. Besaculs i Ensumapets, com qui diu... I tu ens estàs proposant un assumpte que té tota la pinta de ser perillós i d'estar molt per damunt del nostre nivell. Sincerament, crec que no podem acceptar el cas...

LAURA

Però si ja heu cobrat!

VICENT

Com?

DANIEL

Vicent..., ella em va donar un taló.

(CONTINUED)

VICENT

D'acord, però fins que no el cobres
no passa de ser paper mullat.

El Vicent mira el Daniel amb serietat.

DANIEL

Ahir mateix el vaig ingressar al
compte de l'agència.

VICENT

Vaja, això sí que no m'ho
esperava... I qui t'ha dit que
havies d'actuar com un imbècil, el
Yiging? O ho has decidit tu solet,
després de mamar-te una botella de
whisky?

DANIEL

Vicent, escolta...

VICENT

Ni escolta ni hòsties! Ahir t'ho
vaig deixar molt clar i encara has
tingut les santíssimes castanyes
d'enganyar-me! Au, a prendre pel
cul!

El Vicent s'aixeca bruscament de la cadira. La Laura i la
Irina contemplen l'escena amb cara d'estupefacció.

DANIEL

Espera, Vicent!

VICENT

(ignorant el Daniel i
adreçant-se a la Irina)

Per cert, si vols un consell, val
més que te'n vages de Barcelona tan
prompte com pugues. No t'enganyaré,
crec que t'has ficat en un bon
merder. (agafa la cartera, treu una
targeta i la deixa sobre la taula)
Si vols desaparèixer i tornar al
teu país de manera discreta i
segura, et puc ajudar. Però res
més.

El Vicent abandona l'habitació en direcció a la sortida del
pis. El Daniel s'aixeca de la cadira amb la intenció
d'aturar-lo.

(CONTINUED)

DANIEL

Espera un moment, home! Amb els diners que guanyarem en aquest cas podràs fer el que t'ixca de la fava.

LAURA

Puc pagar-vos més, si es tracta d'això, els calés per a mi no suposen cap problema.

DANIEL

Mira, Vicent, sé que ens la juguem, però tu necessites els diners i jo et necessite a tu. Què no ho entens? Si em fas costat, estic disposat a renunciar a una part del percentatge... Però jo no puc treballar sol, ja ho saps.

El Vicent deixa anar un sospir de cansament i es queda mirant als ulls el Daniel, després gira cua i torna a asseure's.

VICENT

Des d'ara vull deixar ben clar que la meua participació en este assumpte no va més enllà de fer algunes indagacions. No tinc intenció de ficar-me en la boca del llop ni de posar-me a jugar als espies.

DANIEL

No, home, no, tranquil, que ningú t'ha demanat que faces res d'això.

LAURA

Això és decisió seva, Sr. Torres.

VICENT

I ja està presa... No cal que en parlem més. Per cert, puc saber en quants diners s'ha valorat la nostra feina?

SEQÜÈNCIA 18. ESCENA 2. CARRER. EXT - DIA

El Daniel i el Vicent caminen pel carrer, tot comentant com plantejaran la investigació.

(CONTINUED)

DANIEL

M'alegre de tenir-te al meu costat,
com sempre.

VICENT

No sigues imbècil, no ho faig per
tu. Tens sort que em fan massa
falta els diners per perdre't de
vista, perquè si no...

DANIEL

Vicent, collons!

VICENT

Prou de romanços! Per on comencem a
investigar?

DANIEL

Primer que res, crec que hauria de
fer una visita a un antic company
de la Facultat de Belles Arts, el
Jaume Benet. Te'n recordes, que et
vaig comentar que coneixia *El*
Químerista perquè un amic havia
publicat coses sobre ell? Ara
dirigeix una galeria d'art i si
algú ens pot ajudar a ampliar el
que sabem d'aquest personatge, és
ell.

VICENT

No està mal pensat. Mentrestant, jo
aniré a l'agència de models a
preguntar per les xiques. Igual puc
traure alguna cosa en clar.

DANIEL

Procura ser discret, i vés amb
compte de no ficar-te en embolics.

VICENT

Això no ho hauria de dir jo?

SEQÜÈNCIA 19. ESCENA 1. GALERIA DEL JAUME. INT - DIA

Escena en la sala àmplia d'una galeria amb pintures modernes
penjades als murs. El JAUME, un home de trenta i tants anys
ben vestit, acompanya el Daniel, que mira distretament les
pintures exposades, cap a la rebotiga de la sala.

(CONTINUED)

JAUME

La veritat és que la teva visita és tota una sorpresa! Des de quan no ens véiem? I es pot saber a què et dediques ara?

DANIEL

Sóc detectiu.

El Jaume somriu.

JAUME

Ho dius de debò?

DANIEL

I tant! Venia a demanar-te informació sobre un vell conegut teu, *El Quimerista*.

SEQÜÈNCIA 19. ESCENA 2. VESTÍBUL DE "RYLA MODELS MANAGEMENT". INT - DIA

Al vestíbul de l'agència hi ha una noia jove, la recepcionista, asseguda darrere del taulell tot omplint uns papers mentre escolta música amb uns auriculars. L'espai té un disseny molt modern i elegant. Hi entra el Vicent, que entre la seva estètica heavy i la seva grandària contrasta força amb l'ambient. S'adreça a la RECEPCIONISTA que, aparentment, encara no l'ha vist.

VICENT

Hola, bon dia.

La noia sembla no haver-lo escoltat.

VICENT

(apujant una mica el to de la veu)

Hola, no em sent?

La recepcionista s'adona de la seva presència i es treu els auriculars.

RECEPCIONISTA

Ai, disculpe, m'ha agafat amb el sant al cel. Què desitja?

VICENT

Mire, represente el Ventura Cuní, un jove fotògraf de moda amb un gran futur. Estem buscant models i ens han parlat molt bé d'una noia

(MORE)

(CONTINUED)

VICENT (cont'd)
que treballa per a vostès. El seu
nom és Katya Yotsova.

RECEPCIONISTA
Bé, li explico... Aquest local és
només el despatx de la gerència
econòmica. Per fer aquesta gestió
ha de posar-se en contacte
telefònic o per correu electrònic
amb el nostre departament de
personal. Ells tenen tota la
informació sobre les
característiques de les models, les
seves tarifes, la possibilitat de
concertar-hi una cita... A la
nostra pàgina web trobarà tota
aquesta informació

VICENT
Sí, però cada volta que vull
connectar amb la pàgina web el meu
ordinador s'infecta d'un virus
informàtic.

RECEPCIONISTA
Sí? El món de la informàtica és tan
embolicat... Notificaré el
problema. Ara li'n passo el catàleg
manual. Això sí, podria
facilitar-me les seves dades per a
l'arxiu de clients?

VICENT
Jordi Serinyà Balaguer, de Serinyà
Artistes. Ací li deixe la meua
targeta. No ens trobarà a Internet
perquè fa poc que hem començat a
treballar i encara no hem tingut
temps de dissenyar una pàgina
pròpia.

La recepcionsita apunta les dades en una llibreta, guarda la
targeta, treu d'un calaix de sota la taula un enorme catàleg
i el lliura a un impressionat Vicent.

RECEPCIONISTA.
Tot seu...

SEQÜÈNCIA 19. ESCENA 3. GALERIA DEL JAUME. INT - DIA

Despatx a la rebotiga de la galeria d'art. El Daniel està assegut prenent notes en una taula de disseny, mentre el Jaume passeja amunt i avall amb un got de whisky en la mà, i parla com qui fa una dissertació acadèmica.

JAUME

... i una de les coses que criden més l'atenció sobre la figura de l'Argenté és la velocitat amb què va passar de ser un paio pretensions i estrafolari a convertir-se en una de les estrelles més brillants i polèmiques del firmament artístic contemporani. Al principi, tan sols era un nen barceloní de casa bona, amb molta barra i encara més calés, disposat a fer qualsevol cosa per entrar en contacte amb el nucli selecte dels grans inversors en obres d'art. Les seves escultures i *performances* cridaven sobretot l'atenció a causa de les denúncies interposades per associacions de protecció dels animals i de la PETA. Sense voler, tota aquesta gent li va proporcionar en gran part la publicitat que buscava.

DANIEL

O siga, que bàsicament va utilitzar la provocació i l'escàndol com a instruments per a fer-se conegut... No sembla un procediment gens original, la veritat.

JAUME

Sí i no... Durant un temps va aconseguir certa notorietat en periòdics i revistes d'art, però sempre a partir de les denúncies dels animalistes o com una curiositat estrambòtica. Ara bé, conec gent informada que comenta que l'autèntic salt a la fama el va fer gràcies a la intervenció de Lyra, una discreta organització internacional per a la qual treballa el Damià Mascarell, el seu actual representant.

(CONTINUED)

DANIEL

Lyra?

JAUME

Sí, el negoci de Lyra és el mecenatge. Acostuma a adquirir obres en subhastes de cases de renom, com *Christie's* o *Sotheby's*, que després apareixen en els llocs més remots o directament desapareixen en les col·leccions particulars de grans col·leccionistes anònims. Les males llengües diuen que *El Quimerista* es va guanyar els favors de l'organització després que va fondre en una sola obra, a la manera de Dalí, les dues criatures més estimades per un dels directius de l'organització: el cap del seu gos i el cony de la seva amant.

DANIEL

Espera, espera... (somrient maliciós) Una curiositat: i com se suposa que les va fondre?

JAUME

No en tinc ni puta idea. Probablement no és més que una llegenda urbana... En cas que aquesta obra existeixi, la quantitat de persones que l'hauran vista deuen ser inferiors als dits d'una mà. En fi... Per on anava? Sí... Doncs a partir d'aquest moment, Lyra, a través d'una xarxa d'intermediaris, en connexió amb el Damià, va començar a organitzar exposicions de l'obra d'*El Quimerista* en les galeries de més projecció mundial, i tant l'un com l'altre es van fer d'or.

SEQÜÈNCIA 19. ESCENA 4. RECEPCIÓ DE "RYLA MODELS MANAGEMENT". INT - DIA

El Vicent està assegut en una cadira situada davant del taulell de la recepcionista. Passa les pàgines del catàleg de models, mentre apunta algunes dades en una llibreta. La recepcionista el mira amb atenció.

(CONTINUED)

RECEPCIONISTA

Crec que no hi trobarà la Katya...

VICENT

Per què ho diu?

RECEPCIONISTA

Coneixia una mica la noia de vista, sap? Ara ho he recordat. Va deixar l'agència ja fa un temps...

VICENT

Vaja! De totes maneres continuaré mirant el catàleg, a veure si puc trobar alguna model que li pugui interessar al meu client.

RECEPCIONISTA

Prengui's tot el temps que vulgui. M'estranya que conegui la Katya, no va fer massa coses. Era molt discreta i amb menys iniciativa que un coala. Ni tan sols tenia Instagram, s'ho pot imaginar? Quan treballes en aquest negoci has de saber donar-te a conèixer, la gent t'ha de veure.

VICENT

Ja..., però igualment ens interessa.

RECEPCIONISTA

En fi, el que vostè vulgui... No m'estranya que desaparegués.

VICENT

Què vol dir?

RECEPCIONISTA

No res, coses meves. Algunes noies d'aquí diuen que se'n va anar a participar en un *happening* o no sé què...

VICENT

Un *happening*?

RECEPCIONISTA

No em faci cas, parlo massa. Són rumors sense solta ni volta.

VICENT
Ja sol passar...

SEQÜÈNCIA 19. ESCENA 5. GALERIA DEL JAUME. INT - DIA

El Daniel es disposa a anar-se'n i el Jaume l'acompanya fins a la sortida.

JAUME
Ja te'n vas?

DANIEL
Sí, només volia una mica
d'informació suplementària sobre el
personatge.

JAUME
Saps? Quan vaig escriure els meus
articles sobre el paio aquest no va
ser perquè m'interessés en
particular la seva obra. Qui
m'interessava sobretot era ell. No
l'entenia, i continuo sense
entendre del tot com funciona el
seu cap. En això s'assembla a tu.

DANIEL
(sorprès)
Què insinues?

JAUME
(somrient)
No res, coses meves... Potser que
sou individus molt estranys.

DANIEL
Però almenys som interessants... Tu
ho has dit, o no? Au, ens tornem a
veure un dia d'estos!

El Jaume riu i li obre la porta de sortida de la galeria.

SEQÜÈNCIA 19. ESCENA 6. RECEPCIÓ DE "RYLA MODELS
MANAGEMENT". INT - DIA

El Vicent deixa el catàleg damunt el taulell i parla amb la
recepcionista.

VICENT

Bé, ja l'he mirat sencer.

RECEPCIONISTA

Sí? I ha trobat el que volia?

VICENT

He pres nota d'alguns noms que ens poden interessar...

RECEPCIONISTA

Molt bé, doncs!

VICENT

Gràcies per tot!

RECEPCIONISTA

Passi-ho bé! Ara mateix avisaré del tema de la pàgina web. (despenja un telèfon)

VICENT

(Anant cap a la sortida)

Adeu!

La recepcionista el despatxa amb un gest de la mà. Mentre el Vicent surt de l'edifici la seva expressió cordial canvia i esdevé més seriosa.

SEQÜÈNCIA 20. ESCENA 1. HOTEL/ HABITACIÓ DE DANIEL. INT - NIT

El Daniel està assegut al llit, mentre escriu un missatge al Toni: SENSE NOTÍCIES DE MAGDA. EL CAS HA ENTRAT EN UNA VIA MORTA I NO PODEM CONTINUAR LA INVESTIGACIÓ. HO LAMENTE.

SEQÜÈNCIA 20. ESCENA 2. CASA DEL TONI. INT - NIT

El Toni mira el mòbil i esbossa un somriure. Obre el Whatsapp i escriu a un número desconegut: JA HAN DEIXAT EL CAS. PODRIES RESPONDRE D'UNA PUTA VEGADA? Deixa el mòbil, emprenyat.

SEQÜÈNCIA 21. ESCENA 1. MENJADOR DEL PIS DE LA IRINA. INT - NIT

La Laura fuma al costat d'una finestra oberta, mira el carrer amb aire pensatiu. La Irina està asseguda en una de les cadires de la taula amb els ulls plens de llàgrimes.

(CONTINUED)

IRINA

Però és que no penses dir res?

LAURA

Fes el que vulguis. No és assumpte meu.

IRINA

Però no t'importa la nostra relació? Ja no t'importo?

LAURA

(sospirant i llençant el cigarret per la finestra)
Irina, si us plau, no siguis dramàtica. Has estat tu la que has dit que volies marxar. Què vols que hi faci?

IRINA

Sí! Vaig pensar en el que el detectiu em va dir, i vull marxar! Al meu país els meus pares no em parlen, però almenys no volen matar-me... Pensava que quan t'ho diria reaccionaries d'una manera una mica més...

LAURA

Emocional?

IRINA

Humana, hòstia! No fa tant, quan et vaig dir que no volia seguir vivint així, em vas dir: "fes-ho per mi, viu per mi". Francament, em pensava que t'importava.

LAURA

I és clar que m'importes, Irina, però tinc ben assumit que ja ets adulta i prens les teves pròpies decisions. Cap de les dues ha d'anar darrere l'altra com si fóssim gossets deseparats. El que tu facis pot agradar-me més o menys, però en últim terme és responsabilitat teva.

IRINA

Però tant te fa la nostra relació... No vols que continuem en contacte d'alguna manera?

(CONTINUED)

LAURA

Mira noia, ens vam trobar en un moment delicat. Tu estaves més sola que la una i cagadeta de por, i jo també. Les dues podíem oferir-nos l'una a l'altra el suport que necessitàvem. A part d'això, no et negaré que vam tenir bon sexe i alguna estona bonica, però si mires més enllà, no crec que tinguem gaires coses en comú. I a hores d'ara, si vols que et sigui sincera, la veritat és que ja no em queda massa amor per oferir. Vaig decidir fa temps que viuria pensant exclusivament en els meus interessos, i retenir-te no és de la meva incumbència.

Es produeix un silenci tens. La Irina la mira amb el rostre descompost.

IRINA

Surt de casa meva, si us plau.

LAURA

Com vulguis...

La Laura està a punt de sortir de l'habitació quan es gira.

LAURA

Això sí, ni se't passi pel cap la idea de tractar de sortir del país abans que acabem amb tot aquest assumpte del Damià i l'Argenté.

IRINA

Laura, vés-te'n!

LAURA

Et recordo que t'estic mantenint.

IRINA

(en romanès)

Afară!

La Laura abandona el pis, deixant-hi sola la Irina.

SEQÜÈNCIA 21. ESCENA 2. CARRER. EXT - NIT

La Laura surt del portal i agafa el cotxe que té aparcad unes cases més enllà. Observem tota l'escena des de la perspectiva en primera persona d'una figura que vigila els esdeveniments des de l'interior d'un cotxe.

SEQÜÈNCIA 21. ESCENA 3. MENJADOR DEL PIS DE LA IRINA. INT - NIT

Es veu la Irina asseguda a la cadira vora la taula, amb el cap enfonsat entre els braços. Truquen al timbre. Aixeca el cap i es neteja les llàgrimes de la cara amb la mà.

SEQÜÈNCIA 21. ESCENA 4. REPLÀ DEL PIS DE LA IRINA. INT - NIT

La Irina s'acosta a la porta.

IRINA

Qui és? Laura?

No respon ningú. Mira per l'espiell. Al replà no es veu res. Es posa nerviosa i tanca la porta amb clau. La seva respiració s'accelera.

SEQÜÈNCIA 21. ESCENA 5. MENJADOR DEL PIS DE LA IRINA. INT - NIT

La Irina torna al menjador. Se sent que algú manipula el pany suaument. La Irina s'espanta. S'escolten passes. La Irina surt de l'habitació.

SEQÜÈNCIA 21. ESCENA 6. VESTÍBUL DEL PIS DE LA IRINA. INT - NIT

La Irina va cap a la porta. La llum de l'escala es filtra per l'espiell. Una figura humana l'atura i una mà enguantada li tapa la boca. La Irina vol cridar, però no pot.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 1. DORMITORI DE LA LAURA. INT - NIT

Se sent l'eco d'un crit. La Laura es desperta sobresaltada. Va en pijama.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 2. HOTEL/ HABITACIÓ DEL DANIEL. INT - NIT

Continua escoltant-se l'eco del crit i el Daniel també es desperta sobresaltat. També porta pijama.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 3. DORMITORI DE LA LAURA. INT - NIT

La Laura mira cap a l'altra banda del llit. El Damià hi dorm profundament. S'aixeca amb compte de no fer soroll.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 4. HOTEL/ HABITACIÓ DEL DANIEL. INT - NIT

El Daniel, ja vestit, agafa la caçadora i surt de l'habitació.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 5. GARATGE DEL XALET DEL DAMIÀ. EXT - NIT

La Laura, ja vestida, entra al seu cotxe, surt del garatge i amb el comandament a distància obre la porta principal del xalet i accedeix al carrer.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 6. CARRERS DE BARCELONA. EXT - NIT

El Daniel condueix pels carrers de Barcelona. Va de pressa.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 7. CARRERS DE BARCELONA/ PORTAL DE LA IRINA. EXT - NIT

La Laura arriba al portal de la Irina i aparca el cotxe unes cases més enllà amb una ràpida maniobra. En surt amb unes claus a la mà i s'hi troba amb el Daniel, que ve corrents per la vorera.

LAURA
Que hi fas tu, aquí?

DANIEL
(esbufegant)
Tinc el pressentiment que la Irina està en perill.

LAURA
Jo també l'he tingut. Pugem al pis, en tinc una còpia de les claus.

La Laura obre el portal.

(CONTINUED)

DANIEL
Millor així... Per si de cas, jo
havia agafat el meu joc de
rossinyols.

Entren al portal.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 8. PIS DE LA IRINA. INT - NIT

La Laura i el Daniel obren la porta del pis de la Irina i
accedeixen a l'interior.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 9. CORREDOR DEL PIS DE LA IRINA. INT -
NIT

La Laura s'hi avança i crida la seva amiga.

LAURA
Irina! Irina, on ets?

Veu la porta del lavabo entreoberta, amb el llum encès.
Entra al lavabo seguida del Daniel.

LAURA
Irina!

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 10. LAVABO DE LA IRINA. INT - NIT

Troben la Irina nua en una banyera plena d'aigua. És morta.
S'ha tallat les venes i la sang tenyeix l'aigua intensament
de roig. L'espectacle fa feredat. A terra hi ha unes tisores
tacades de sang. El Daniel i la Laura es queden paralitzats.

LAURA
Irina! Oh, Déu meu...

DANIEL
Hòstia puta!

El Daniel s'acosta a la noia i li busca el pols tocant-li el
coll i després li posa la mà sota el nas per confirmar que
és ben morta.

DANIEL
Ha mort! Hem d'avisar la policia!

LAURA
No toquis res!

(CONTINUED)

DANIEL

Com?

LAURA

Fem una trucada anònima al 091 i fotem el camp de seguida! Si ens quedem aquí haurem de respondre a massa preguntes incòmodes.

DANIEL

Però..., penses deixar-la així?

LAURA

Ara la cosa ja no té remei! Procura recordar tot el que has tocat i neteja-ho, ràpid. Vaig a buscar el mòbil de la Irina...

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 11. MENJADOR DEL PIS DE LA IRINA. INT - NIT

La Laura entra al menjador i agafa el mòbil de la Irina de damunt la taula. Fa una trucada.

LAURA

Al Carrer Fructuós Gelabert 13, porta 6, hi ha una persona que s'ha suïcidat!

EMERGENCIES (OFF)

Qui tru...?

La Laura penja. Neteja el mòbil amb el mocador i el deixa damunt la taula.

SEQÜÈNCIA 22. ESCENA 12. PORTAL DE CASA LA IRINA. EXT - NIT

La Laura i el Daniel abandonen de pressa l'immoble.

LAURA

On t'allotges?

DANIEL

En un hotel de...

LAURA

Hem de parlar ara mateix, però no a l'hotel. Agafa el cotxe. Jo et segueixo amb el meu.

(CONTINUED)

DANIEL
Igual trobem algun lloc obert a
estes hores...

SEQÜÈNCIA 23. ESCENA 1. BURGER KING. INT - NIT

La Laura i el Daniel estan asseguts a la taula d'un Burger King, menjant hamburgueses amb cara de preocupació.

DANIEL
Des de la facultat que no acabava
en un lloc d'estos a tan altes
hores de la nit.

LAURA
Deixa't estar de romanços. Es pot
saber on heu ficat la pota?

DANIEL
Ho dius pel Vicent i per mi?

LAURA
Sí! Mentre investigàveu, un de
vosaltres se n'ha anat de la
llengua i ha deixat anar informació
que ha arribat a oïdes del Damià i
El Quimerista. Han cregut que la
Irina us havia contractat!

DANIEL
Vols dir, que tenen els tentacles
tan llargs?

LAURA
És morta, ho acabes de veure. Fins
ara la deixaven en pau... Almenys,
si volem tirar endavant amb el cas,
puc confiar que documents com el
passaport de la Katya els teniu
guardats en un lloc segur, no?

DANIEL
Sí, tranquil·la, els custodia el
Vicent.

LAURA
Pobra noia! L'última vegada que
vaig parlar amb ella em vaig
comportar com una perfecta filla de
puta. No es mereixia això...

(CONTINUED)

DANIEL

Aquestes coses passen. Per sort, no massa sovint...

Tot d'una, la Laura comença a mirar-lo amb estranyesa.

LAURA

I tu, com sabies que la Irina corria perill?

DANIEL

Ho he somiat. A voltes tinc somnis premonitoris. Habitualment solen ser molt intensos i críptics, però el d'esta nit ha sigut...

LAURA

... més real que la realitat? Conec aquesta sensació, jo també tinc somnis de la mateixa mena. Des de petites la meva germana i jo hem tingut els mateixos somnis premonitoris.

DANIEL

Jo també la vaig veure per primera vegada en un somni, la nit anterior a la visita de Toni al meu despatx.

LAURA

(estranyada)

Ho dius de debò?

Mentre el Daniel parla hi ha un flaix del somni inicial.

DANIEL

I tant! En el somni ella m'explicava que havia d'investigar el rastre de les noies desaparegudes, perquè si no ho feia, no estava ni aquí ni allà i no volia ser un trencaclosques ni quedar-se atrapada en aquell desert.

LAURA

Un moment! Has dit un trencaclosques?

DANIEL

Tant t'estranya?

LAURA

Veuràs... Això que contes em recorda una cosa que em va explicar un dia el Damià i encara no us havia contat. Anava col·locat de coca fins a les celles i, com que acabàvem de fotre un clau espectacular, estava especialment comunicatiu. Tot satisfet, em va mostrar un rellotge d'edició molt limitada que porta gravada en l'esfera la constel·lació de Lyra. Deia que aquells rellotges eren peces d'un trencaclosques i donaven accés a experiències que no estaven a l'abast de qualsevol.

DANIEL

Segons la meva informació, Lyra és una organització internacional de mecenatge que patrocina l'activitat d'*El Químerista*. El Damià en deu ser també membre.

LAURA

Probablement, el rellotge deu ser el distintiu de l'organització. L'altre dia vaig sentir una conversa entre ell i l'Argenté sobre l'organització a Barcelona de la *performance* d'enguany, amb l'assistència de sis rellotges i els seus acompanyants, tots vestits amb màscares amb vel i esmòquing. Si les meves suposicions són correctes, els rellotges serien el passaport d'entrada a les *performances* de la Lyra.

DANIEL

I les *performances* no estaran també relacionades amb la desaparició de les models? El Vicent, que hui s'ha passat per l'agència de models, m'ha dit que circulava el rumor que la Katya se n'havia anat a participar en un *happening*.

LAURA

Més clar, aigua! No és cap *happening*, sinó una *performance*! I deien que seria... demà passat!

(CONTINUED)

DANIEL

O molt m'equivoque o ja ho tenim!

LAURA

Em sembla que sí... Però el teu amic ha comès una imprudència criminal!

DANIEL

Què insinues?

LAURA

Ha anat a investigar a *Ryla Models Management*, no?

DANIEL

Sí, però tranquil·la...

LAURA

Com que tranquil·la? Encara no te n'adones? Ryla és un anagrama de Lyra! Suposo que ha començat a fer preguntes indiscretes i han sospitat que els estaven investigant.

DANIEL

Vols dir que la recepcionista va telefonar després al *Duo Dinámico* i els ho va explicar tot? I com que la Irina havia denunciat la desaparició de la seva amiga van pensar que nosaltres treballàvem per a ella.

LAURA

Només s'havia involucrat en l'assumpte perquè jo li ho vaig demanar. I ara és morta.

La Laura es cobreix el rostre amb les mans.

SEQÜÈNCIA 23. ESCENA 2. CARRERS DE BARCELONA. EXT - NIT

El Daniel i la Laura passegen per una plaça.

LAURA

Creus que saben que us conec i que coneixia la Irina?

DANIEL

Ni puta idea, si vols que et siga sincer... Ara bé, si aconsegueixes el rellotge del Damià i podem assistir a la *performance* i muntar un cas que se sostinga davant la policia, tu hauràs de desaparèixer de la circulació per una bona temporada.

LAURA

Ja hi comptava, amb això...

La Laura veu un banc i s'hi asseu, pensativa.

LAURA

Mai no havia conegut cap persona, a part de la meva germana, que compartís el nostre do.

DANIEL

Jo tampoc... Bé, per a ser exacte no ho considerava cap do. De fet, en esta vida m'ha servit de bastant poc... llevat de quan utilitze els somnis en combinació amb el *Yiging* per a investigar.

LAURA

El *Yiging*? Que coi és això?

DANIEL

Un oracle, el llibre de les mutacions xinès.

La Laura somriu.

DANIEL

Ho trobes còmic?

LAURA

M'estàs dient que recorres a un llibrot mil·lenari com a oracle, amb les facultats naturals que posseeixes?

DANIEL

Mira, el món no té sentit i...

LAURA

És una mica tard per posar-nos metafísics, no trobes?

(CONTINUED)

DANIEL

T'ho explicaré, de totes maneres. A l'univers predomina el caos i l'absurd. Quan ets detectiu ho perceps amb més intensitat que la major part de la gent, t'ho assegure. Els delictes, les traïcions entre les persones no tenen ni cap ni peus, però ens encabotem a explicar-los en termes racionals, encara que siguen completament absurds. I el *Yiging* és un "generador d'atzar", una ferramenta per a imaginar possibilitats fora de l'àmbit d'allò que considerem racional.

LAURA

Deixa-ho córrer, vols? Amb tanta xerrameca no arreglaràs el món, almenys aquesta nit.

El Daniel es queda lleugerament sorprès per la reacció. La Laura s'aixeca del banc.

LAURA

Vaig cap al cotxe, intueixo que demà serà un dia molt llarg...

DANIEL

I tant! Bona nit!

LAURA

Escolta, m'agradaria preguntar-te una última cosa...

DANIEL

Digues.

LAURA

Per què estàs tan capficat amb aquest cas?

DANIEL

Jo no estic gens...

LAURA

No m'ho neguis, home. Si fins i tot estaves disposat a enganyar el teu company per continuar-hi.

(CONTINUED)

DANIEL

Només sé dir-te que la teva germana
va dir que necessitava ser salvada.
I jo sóc detectiu, arregle
problemes, em dedique a això.

LAURA

(somrient i marxant per la
seva banda)
Com tu diguis. Bona nit, detectiu.

DANIEL

Bona nit, Laura.

El Daniel es queda plantat, dret enmig la vorera, mirant com
la Laura s'allunya cap al seu cotxe.

SEQÜÈNCIA 24. ESCENA 1. HOTEL/ HABITACIÓ DEL VICENT. INT -
DIA

El Daniel està dret, recolzat contra la paret. Parla amb el
Vicent, assegut al llit amb cara estupefacta.

VICENT

A veure si ho he entès tot...
M'estàs dient que les preguntes que
li vaig fer a la recepcionista de
l'agència han sigut el
desencadenant de l'assassinat de la
Irina?

DANIEL

Sí, és molt probable.

VICENT

I que darrere de tot el merder de
les xiques desaparegudes i de
l'agència de models està la gentola
de Lyra?

DANIEL

No hi ha una altra conclusió
possible.

VICENT

I per a acabar-ho de rematar, ara
resulta que només podem entrar a la
performance mostrant un rellotge
del Damià que ens aconseguirà la
Laura.

(CONTINUED)

DANIEL

Jo no ho hauria resumit millor,
col·lega. Ho has captat a la
perfecció.

VICENT

Si tu ho dius... La veritat és que
ara sí que no entenc res de res.
Pobra xica...

DANIEL

Si vols t'ho torne a explicar...

VICENT

No cal. Només vull dir que... que
has perdut l'oremus, Daniel? No
veus que aquest assumpte ens
desborda? Què has perdut de vista
quin és el lloc que ocupem en
l'escalafó de la professió? Per si
de cas, jo t'ho recordaré: els que
vénen després de Mortadelo i
Filemón.

DANIEL

Vicent, tio, escolta...

VICENT

Prou, no vull sentir més
animalades! Ja sé que estem ficats
en este assumpte fins al coll i que
ens hem compromès a fer la nostra
part i no ens podem fer enrere.
Però una cosa sí que et dic, si la
sort no ens acompanya més val que
Déu ens pille confessats.

DANIEL

(donant mitjà volta i
dirigint-se a la porta de
sortida)

Així m'agrada, optimista com
sempre. Vaig a comprar
l'instrumental de precisió que
necessitarem per a demà.

VICENT

(sense prestar-li atenció)

Vés-te'n a fer la mà! I tingues ben
present que si no haguérem acceptat
el cas, la xica encara continuaria
viva.

El Daniel se'n va.

SEQÜÈNCIA 24. ESCENA 2. CORREDOR DEL XALET DEL DAMIÀ. INT - DIA

La Laura camina pel corredor, escoltem les veus del Damià i el Guillem Argenté. La Laura escolta amb atenció des de l'altre costat de la porta.

SEQÜÈNCIA 24. ESCENA 3. DESPATX DEL DAMIÀ. INT - DIA

El Damià està assegut darrere d'un gran escriptori, amb el Guillem Argenté assegut al davant tot fullejant un llibre d'art. A l'habitació, entre unes prestatgeries plenes de llibres, fotografies i alguns "híbrids", també hi destaca una caixa forta incrustada en un mur, que ha quedat al descobert en retirar un fals pany de paret.

DAMIÀ

...i com et deia la tramesa ja és a punt, així que demà només hauràs de portar l'instrumental i exercir la plenitud del teu art.

GUILLEM ARGENTÉ

Serà un dia sublim, ja veuràs...
Els faré petar a tots l'encèfal d'esglai. Hi oficiaré per als escollits l'apoteosi de l'entropia.

DAMIÀ

(el Damià s'aixeca del seient)
Molto bene! Estic impacient per presentar-te en societat a la resta de rellotges de Barcelona.

GUILLEM ARGENTÉ

Demà, com a organitzador, no et caldrà portar-lo. Estaràs tan nu com jo davant l'atenta mirada del poder.

DAMIÀ

Amic meu, a Barcelona jo sóc el poder, i no necessito portar a sobre cap mena d'acreditació que ho recordi. Allà per on passem, la gent com nosaltres sabem fer-nos reconèixer. Els rellotges només són un emblema d'aquest poder. Un emblema que, per cert, tinc guardat en lloc segur.

El Damià mira cap a la caixa forta.

(CONTINUED)

GUILLEM ARGENTÉ
Magnífic! Fins demà...

DAMIÀ
T'acompanyo...

La Laura no té temps de desaparèixer del corredor i és descoberta pel Damià des de la porta del despatx.

DAMIÀ
Chérie?

LAURA
(acostant-se a la porta del
despatx)
Sí, Damià?

El Damià la fa entrar al despatx amb un gest de l'índex de la mà dreta.

DAMIÀ
Ens espiaves, Laura?

LAURA
Quines coses se t'ocorren... El carter ha portat una carta d'una galeria australiana i et buscava per a donar-te-la.

DAMIÀ
Ja et tinc advertit, *chérie*, que quan estic reunit amb el Guillem no vull interrupcions. Ho has entès, o vols que t'ho digui d'altres maneres?

LAURA
No, no. Ja saps que et professo una fidelitat canina.

GUILLEM ARGENTÉ
Mmmm..., com m'agradaria treballar amb tu gosseta!

DAMIÀ
(dirigint-se a la Laura i acariciant-li el coll)
L'has sentit? Diu que li agradaria treballar amb tu. Que et sembla la proposta? No et fa goig?

LAURA

Sí i tant... Però si us sembla bé,
millor un altre dia

Els dos homes riuen.

DAMIÀ

Ets graciosa, m'agrada tenir-te a
casa, saps? Últimament has sortit
molt per la ciutat.

LAURA

He hagut de gestionar unes
qüestions econòmiques.

DAMIÀ

No té importància, no sóc un home
gelós. Estic segur que ara que la
teva amigueta romanesa és morta et
veurem més per casa, oi?

La Laura es posa pàl·lida.

LAURA

No sé de qui parles...

DAMIÀ

(estrenyent-li el coll)

Te la follaves, oi? Vols que te'n
faci memòria amb el fuet?

El Damià li posa l'altra mà a l'entrecoix i l'agafa amb
força.

LAURA

Em fas mal...

DAMIÀ

I te'n faré més encara, perquè tu
me n'has fet a mi.

GUILLEM ARGENTÉ

Benvolguda, ja hauries de saber que
el dolor forma part de la vida.

LAURA

Ho sento, si us plau...

GUILLEM ARGENTÉ

Has estat una gosseta dolenta. Que
no saps que només pots cardar amb
nosaltres?

(CONTINUED)

DAMIÀ

Putà, hauria de rebentar-te el cony
per això!

El Damià l'asfixia mentre li prem encara més l'entrecoix.
Mentrestant, l'Argente disserta amb el seu to pedant

GUILLEM ARGENTÉ

M'hauria agradat tant,
immortalitzar-vos a tu i a la
romanesa fent la tisoleta. Ja
m'imagino l'obra: cosides formant
una sola criatura...

LAURA

(Sense gairebé poder parlar)
Sí us plau...

El Damià la deixa anar i la Laura cau a terra amb la
respiració agitada.

DAMIÀ

Estàs de sort, avui m'has agafat
content... La Irina era una
poca-roba, una mentidera
ressentida, i li agradava malparlar
de la gent. Què et contava sobre
nosaltres?

LAURA

(amb la veu apagada)
La veritat és que la nostra relació
era només sexual.

DAMIÀ

Això espero... Apa, desapareix de
la nostra vista, porca.

La Laura abandona l'habitació mirant de reüll la caixa
força.

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 1. CARRER DELS TALLERS. EXT - DIA

El Vicent passeja pel Carrer dels Tallers, mirant aparadors
de tendes. Porta un parell de bosses en una mà. Rep una
trucada.

VICENT

Sí?

GEMMA(OFF)
(imitant barroerament l'accent
barceloní)
Hola, "macu", sóc la teva amant
catalana. Estic a cent metres de
tu, vols que follem?

VICENT
(rient)
Gemma!

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 2. MENJADOR DE CASA EL VICENT/ SOFÀ.
INT - DIA

La Gemma està estesa còmodament al sofà.

GEMMA
Ei, m'has pillat!

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 3. CARRER DELS TALLERS. EXT - DIA

VICENT
Sí, és que a aquesta hora no tenia
cita anotada en l'agenda.

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 4. MENJADOR DE CASA EL VICENT/ SOFÀ.
INT - DIA

GEMMA
(rient)
Mira que ets animalot! I bé,
digues, ja m'has comprat el regal?

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 5. CARRER DELS TALLERS. EXT - DIA

VICENT
(mirant els aparadors)
Precisament, ara estic en això. He
anat al carrer dels Tallers i és
una passada. Hi ha botigues de
música *metal*, *rock*, de tot!

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 6. MENJADOR DE CASA EL VICENT/ SOFÀ.
INT - DIA

GEMMA
Mmmm, no pots donar-me una pista de
quines són les teues intencions?

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 7. CARRER DELS TALLERS. EXT - DIA

VICENT

No, però ja veuràs, tindràs més
d'un regal.

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 8. MENJADOR DE CASA EL VICENT/ SOFÀ.
INT - DIA

GEMMA

Ooooh, que generós. I això?

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 9. CARRER DELS TALLERS. EXT - DIA

VICENT

Això és que sóc un indecís de
collons i que ja fa més d'una
setmana que estic a Barcelona i
vull que m'esperes amb ànsia.

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 10. MENJADOR DE CASA EL VICENT/ SOFÀ.
INT - DIA

GEMMA

(rient)

Més et val no decebre tantes
expectatives, si no et tocarà
dormir al sofà com que em diuen
Gemma.

S'escolta pel telèfon el riure del Vicent.

VICENT (OFF)

Eres una xantatgista, saps?

GEMMA

Ho sé... I a tu, com et va el
negoci? Tornaràs prompte?

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 11. CARRER DELS TALLERS. EXT - DIA

El Vicent fa cara de preocupació.

VICENT

Supose que sí... Mira, el cas s'ha
complicat i demana més temps del
que pensàvem dedicar-li.

El Vicent sospira.

(CONTINUED)

GEMMA(OFF)

Tot bé?

VICENT

Sí... A canvi, això sí, cobrarem un bon pessic de diners. Els que em calien per a deixar aquesta feina de merda i poder muntar un negoci propi.

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 12. MENJADOR DEL VICENT/ SOFÀ. INT - DIA

GEMMA

(eufòrica)

De veritat? Quina il·lusió! Per fi podrem viure com a persones! Ara només cal que tornes prompte a casa i puguen'm celebrar-ho amb salut!

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 13. CARRER DELS TALLERS. EXT - DIA

VICENT

(rient)

Sí... I ja veurà quins regals li tinc preparats, senyora.

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 14. MENJADOR DE CASA EL VICENT/ SOFÀ. INT - DIA

GEMMA

(rient)

Pobre de tu, si no...

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 15. CARRER DELS TALLERS. EXT - DIA

VICENT

Bé, he de continuar amb la compra. Ja parlarem en un altre moment.

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 16. MENJADOR DE CASA EL VICENT/ SOFÀ. INT - DIA

La Gemma fa una cara una mica trista.

GEMMA

Adeu, Vicent.

SEQÜÈNCIA 25. ESCENA 17. CARRER DELS TALLERS. EXT - DIA

VICENT

Adeu, Gemma.

Penja el telèfon i sospira.

VICENT

Quina puta merda...!

SEQÜÈNCIA 26. ESCENA 1. HOTEL/ HABITACIÓ DEL DANIEL. INT - NIT

El Daniel i el Vicent estan asseguts sobre el llit del Daniel, cosint unes càmeres de vigilància amb forma de botó en els vestits que portaran l'endemà.

VICENT

Pensava que aquesta mena de gadgets eren un invent de les pel·lícules d'espies.

DANIEL

I no vas molt errat, per als detectius pobres com nosaltres només existeixen a les pel·lícules.

VICENT

Almenys, gràcies al finançament de la teua amiga podrem dir que una volta en la vida vam fer un treball sofisticat.

Sona el telèfon del Daniel.

DANIEL

Parlant de la reina de Roma...
(respon) Sí?

LAURA (OFF)

Ho teniu ja tot preparat?

DANIEL

Ara mateix estàvem acabant d'instal·lar els nous botons!

LAURA (OFF)

Demà el Damià sortirà d'aquí a les sis. Suposo que anirà directament a preparar la *performance*.

(CONTINUED)

DANIEL

Perfecte, així sabrem a on se celebra.

LAURA (OFF)

En principi, el Damià no figura entre els convidats, així que el rellotge es quedarà casa i me les arreglaré per aconseguir-lo. Des que va descobrir el meu afer amb la Irina, em vigila, encara que no crec que sospiti res en concret. Ja pensaré alguna cosa... Quan tingui el rellotge, buscaré la manera de fer-lo arribar a les vostres mans.

DANIEL

Podrem accedir els dos a la *performance* amb un sol rellotge?

LAURA (OFF)

N'estic convençuda. Pel que he pogut entendre, cada integrant de l'organització pot acudir-hi acompanyat d'un convidat de la seva confiança.

VICENT

(sospira)

Anem apanyats...!

DANIEL

Entesos, demà parlem.

LAURA (OFF)

Aneu amb compte, si us plau...

El Daniel penja.

VICENT

Saps que, si la caguem, serem els primers detectius castellonencs morts en combat, veritat? Encara ens faran un monument als més totxos del gremi!

DANIEL

Tot anirà bé, no patisques.

SEQÜÈNCIA 27. ESCENA 1. ENTRADA DEL XALET DEL DAMIÀ. EXT -
DIA

La Laura passeja pel jardí de l'entrada del xalet mentre mira el telèfon. Escolta unes veus. El Damià surt de l'edifici principal vestit amb esmòquing i amb una maleta a la mà. Observa la Laura.

DAMIÀ

Gosseta!

LAURA

(aproximant-se al Damià)

Sí.

DAMIÀ

Què fas?

LAURA

No res, passejava pel jardí i mirava el telèfon.

DAMIÀ

(somrient)

Sí? Últimament t'agrada molt tafanejar pel mòbil, no?

LAURA

Això em distreu, ja saps...

DAMIÀ

Aquesta nit tornaré tard, o potser demà al matí. Et vull trobar a casa, ho has entès?

LAURA

Perfectament, Damià, no passis pena.

Acosta el rostre a la cara de la Laura, envaint el seu espai personal, fins que aquesta se sent incòmoda.

DAMIÀ

No passo pena, *chérie*, jo mai no passo pena, però en faig passar als altres. Només pateix la gent insegura, mandrosa i indecisa, i jo sé fer les coses bé. Oi que sí?

LAURA

No ho he dubtat mai, Damià.

(CONTINUED)

DAMIÀ
Em dónes la raó, com als estúpids?

LAURA
(aparentant seguretat i
mirant-lo fixament als ulls)
No, és clar que no, estimat.

DAMIÀ
Perfecte, *chérie*. No oblidis quin
és el teu paper en aquesta obra.
(el Damià acosta els seus
llavis al rostre de la Laura i
li diu a cau d'orella)
Quan torni penso follar-te pel cul,
com en aquella pel·lícula francesa
Sé que t'agrada...

El Damià va cap al garatge. Es gira i s'acomiada de la Laura.

DAMIÀ
Au revoir, ma chère salope.

Riu. La Laura sospira.

SEQÜÈNCIA 27. ESCENA 2. XALETS DE VALLVIDRERA/ COTXE.
EXT/INT - DIA

El Daniel i el Vicent observen com el cotxe del Damià surt per la porta del garatge. Vesteixen els dos amb esmòquing i estan ocults en el seu cotxe, a una distància prudencial.

VICENT
Ja el tenim!

El Vicent arranca el cotxe i comença a seguir el Damià. Mentrestant, el Daniel envia un missatge al telèfon de la Laura: ESTEM SEGUINT-LO, ENVIE UBICACIÓ.

SEQÜÈNCIA 27. ESCENA 3. DORMITORI DE LA LAURA. INT - DIA

Imatge de la Laura atrafegada a la seva habitació. Agafa uns documents que té damunt del llit i els introdueix dins una maleta. Rep el missatge del DANIEL. Agafa el telèfon i el mira. Escriu: AGAFO EL RELLOTGE I DE SEGUIDA HI VINC. Guarda el telèfon a la butxaca. Torna a fer la maleta. Descobrim que aquesta té un doble fons, on diposita els documents. S'atura a examinar-ne un en concret, un passaport amb una foto seva a nom de CARLA VALDÉS. Somriu.

SEQÜÈNCIA 27. ESCENA 4. CARRETERA/COTXE. EXT/INT - DIA

Han sortit de la ciutat i es troben en algun lloc de l'extraradi. El Vicent condueix amb la vista posada a la carretera. El Daniel es mira la mà amb atenció, la ferida ha cicatritzat.

DANIEL

Ja tinc la mà bé del tot.

VICENT

Enhorabona, xiquet, quan tornem a casa ja et donaré un parell d'euros per a que et compres alguna llepolia.

DANIEL

Ahir vaig tenir un somni sobre aquesta ferida i...

VICENT

Vols callar? No em distragues, mentre estic conduint!

DANIEL

D'acord... Últimament, sembla que els meus somnis ja no tenen tant d'èxit com abans...

VICENT

Estic dels teus somnis fins als ous! I ara deixa'm treballar.

El Daniel el mira amb resignació.

SEQÜÈNCIA 27. ESCENA 5. DESPATX DEL DAMIÀ. INT - DIA

La Laura es troba davant la caixa forta del Damià. Mira el teclat lateral amb els números del 0 al 9. Té a la mà un aerosol amb un líquid que revela les empremtes dactilars.

LAURA

A veure si funciones tan bé com m'han assegurat.

Aplica el líquid sobre el teclat i les tecles 0, 1, 2, 3, 7, 9, queden marcades. Mira el resultat i reflexiona.

LAURA

Suposo que deu tractar-se d'alguna data important per al Damià.

(CONTINUED)

Mira al seu voltant, fixant-se en la decoració del despatx. S'acosta a la prestatgeria dels llibres, però els descarta amb la mirada. Després va cap als híbrids, una mica més interessada, però tot d'una es fixa en una sèrie de fotografies en què apareix el Damià i al costat el cartell de la primer exposició del Guillem Argenté que va organitzar. Hi llegeix la data (29-03-2017). La Laura va cap a la caixa i comença a teclejar amb excitació aquests números en el teclat: 290317. La caixa s'obre. La Laura regira el seu contingut: alguns feixos de bitlles de cent euros, el rellotge i una pistola. La Laura agafa els bitllets i el rellotge. Dubta si agafar o no la pistola, i finalment s'hi decideix.

SEQÜÈNCIA 27. ESCENA 6. EXTERIOR DE LA MASIA/COTXE. EXT/INT
- DIA

El cotxe del Damià aparca enfront d'una vella masia, situada en un lloc apartat entre les muntanyes. El Vicent aparca el cotxe a una certa distància de la masia darrere uns matolls i uns arbres, en un lloc ocult de la vista del Damià. Els detectius baixen del cotxe. El Daniel porta uns prismàtics a les mans.

DANIEL

És un lloc ben estrany per a una reunió d'aquest nivell.

VICENT

En absolut, això afegeix exotisme a la cosa. No va muntar el Ferran Adrià el seu restaurant on Crist va perdre les espadenyes? Amb el detall afegit, en aquest cas, que si vols dur a terme alguna activitat il·legal, et convé un lloc discret, apartat de mirades curioses.

El telèfon del Daniel vibra. L'agafa i mira. Ha rebut un missatge de la Laura: ARA HI VINC. UBICACIÓ REBUDA.

SEQÜÈNCIA 27. ESCENA 7. CARRETERA/COTXE. EXT/INT - DIA

Laura condueix per la carretera. El seu telèfon vibra. El mira i veu que té un missatge d'un telèfon desconegut: ON ETS? PER QUÈ NO CONTESTES? Amb cara de desgrat la Laura el desa sobre el seient buit del copilot.

SEQÜÈNCIA 27. ESCENA 8. EXTERIOR DE LA MASIA. EXT - DIA

Encara és de dia, però el sol comença a ocultar-se. El Daniel observa l'entrada de la masia amb els prismàtics. A poc a poc els cotxes dels convidats van arribant. El Damià parla amb HOME 1 i HOME 2, dos individus vestits amb esmòquing, però amb aspecte de guàrdies de seguretat. Hi arriba *El Quimerista* amb el seu cotxe.

Mentre el Daniel vigila, el Vicent treu les màscares del portaequipatge i ajusta els últims detalls del funcionament de la càmera-boto. Sentim el so d'un cotxe. Els detectius es giren. És la Laura, que aparca al costat del cotxe dels detectius. Baixa del cotxe i treu el rellotge de la seva bossa. El Daniel i el Vicent s'hi acosten amb nerviosisme.

LAURA

Aquí el teniu. Tal com esperava, he pogut obrir la caixa forta.

DANIEL

(agafant el rellotge i
posant-se'l)

Perfecte!

LAURA

I per aquí, com va el negoci?

DANIEL

Ja comencen a arribar. Ens esperarem un poc més, no volem ser dels primers... Ja ho tenim tot a punt, i els dispositius funcionen.

VICENT

I tant, que funcionen, ara mateix ho acabe de comprovar!

DANIEL

Una altra bona notícia és que veig que pràcticament tots els membres de Lyra han vingut amb un acompanyant que no porta rellotge. O siga, que passarem del tot desapercebuts.

LAURA

Millor... Quan acabi l'espectacle, em porteu les proves i el rellotge i després cadascú fa via pel seu costat.

(CONTINUED)

DANIEL

Entesos.

LAURA

Ara només cal esperar que les coses
vagin com hem planejat.

SEQÜÈNCIA 28. ESCENA 1. EXTERIOR DE LA MASIA. EXT - NIT

És de nit, ja hi ha uns quants cotxes reunits a l'entrada de la masia. El Daniel vigila amb els prismàtics. El Vicent és al seu costat, fumant un cigarret, i la Laura dins el seu cotxe mirant el mòbil.

DANIEL

Haurem d'anar cap a la masia, no
cal tampoc que siguem els últims.

VICENT

(traient fum per la boca,
mentre llença la burilla del
cigarret a terra)
Anem a per feina, i que Déu ens
pille confessats!

El Vicent agafa els antifàços i li'n passa un al Daniel.

DANIEL

La satisfacció més gran que
obtindré de tot aquest assumpte és
saber que el nostre treball per una
volta servirà per fer justícia amb
majúscules.

El Vicent el mira amb sornegueria i sospira. Es posen les seves respectives màscares.

VICENT

Vinga, al cotxe!

SEQÜÈNCIA 28. ESCENA 2. EXTERIOR DE LA MASIA. EXT - NIT

El cotxe del Vicent i el Daniel arriba a l'entrada de la Masia. Hi ha cinc cotxes aparcats en un espai destinat expressament. El Vicent aparca el seu al costat dels altres. Els dos detectius en baixen i es dirigeixen cap a l'entrada, on els esperen l'Home 1 i l'Home 2.

HOME 1

La identificació, si us plau.

El Daniel mostra el seu rellotge.

(CONTINUED)

DANIEL

Ell és el meu acompanyant.

L'Home 2 els escorcolla, mentre l'Home 1 els informa.

HOME 1

Ja en deuen estar assabentats, però per si de cas, els recordo que està absolutament prohibit portar a sobre telèfons, dispositius de seguretat, menjar, beguda o qualsevol cosa que els pugui distreure de la contemplació de l'espectacle. El que veuran a continuació és una experiència sensorialment oberta, aliena a qualsevol pensament racional. La infracció d'aquestes normes està penada per l'organització amb un càstig severíssim. Poden passar...

L'Home 1 obre la porta i els detectius entren a la masia.

SEQÜÈNCIA 28. ESCENA 3. VESTÍBUL DE LA MASIA. INT - NIT

El Daniel i el Vicent passen a un vestíbul amb un terra de formes ondulades, a imitació de les onades de la mar o les dunes d'un desert. Al vestíbul a penes hi ha mobles, tret d'una taula i una cadira on s'asseu l'HOME 3, un individu vestit amb esmòking i antifaç amb vel, com els detectius, que llegeix tranquil·lament una revista del cor. Les parets de la sala són fosques i estan decorades amb dibuixos de constel·lacions que simulen el cel nocturn. El Vicent i el Daniel miren al seu voltant, desconcertats. Davant seu tenen tres portes. L'única de les tres que hi ha oberta deixa veure unes cortines negres enganxades als murs per dos híbrids de simi amb banyes de cabra. L'Home 3 abaixa la revista un moment i amb el cap indica als detectius que han d'anar cap a la porta oberta.

HOME 3

L'espectacle és a punt de començar.

Els detectius hi entren.

SEQÜÈNCIA 28. ESCENA 4. CORREDOR DE LA MASIA. INT - NIT

El Daniel i el Vicent s'endinsen en un corredor a penes il·luminat, amb les parets entapissades de vellut negre.

(CONTINUED)

VICENT
(mentre camina)
Aquest lloc és una casa de bojós.

DANIEL
(mentre camina)
No, home, açò és una iniciació, com
l'espectacle de la casa del Damià.
Ens deuen estar preparant.

VICENT
(mentre camina)
Preparant per a què?

Al final del corredor hi ha una porta, el Daniel l'obre.

SEQÜÈNCIA 28. ESCENA 5. AMFITEATRE DE LA MASIA. INT - NIT

Després d'apartar una espessa cortina negra els detectius desemboquen en una habitació on hi ha un escenari, al voltant del qual els espectadors seuen en una sèrie de sofàs per a dues persones, situats a distints nivells, en forma de petit amfiteatre. Els sofàs romanen en la penombra i l'escenari apareix suaument il·luminat per uns focus molt discrets que semblen sortir de sota, creant una atmosfera de misteri. Tots els espectadors, tant homes com dones, vesteixen de manera semblant, amb esmòquing i antifaç amb vel negre. Els detectius hi entren de forma discreta i s'asseuen en un sofà buit, a prop de l'escenari, tancat per tres costats amb uns cortinatges foscos. Tot d'una, hi apareix el Damià.

DAMIÀ
(dirigint-se al públic)
Bona nit, molt honorables membres
de Lyra, benvinguts a la dotzena
representació artística organitzada
pel nostre espai escènic
barceloní...

El Damià fa una pausa i somriu.

DAMIÀ
Sóc conscient que al llarg dels
últims anys les *performances* que
organitzem han assolit un creixent
prestigi entre els més exigents
connaisseurs de la nostra societat.

Alguns membres del públic hi assenteixen, complaguts.

DAMIÀ

Confio que, un cop més, no decebrem
les grans expectatives que hi ha
dipositades en el nostre
excepcional artista: Guillem
Argenté, més conegut com *El*
Quimerista!

Es descorren les cortines. Hi apareix el Guillem Argenté amb un esmòquing blanc i un maletí que diposita sobre una taula que hi ha a un costat de l'escenari, del sostre del qual pengen un parell de grillets enjoiats de disseny modernista. El públic aplaudeix discretament. El Damià baixa de l'escenari i s'asseu en una butaca lateral.

GUILLEM ARGENTÉ

Molt honorables membres de Lyra,
amants de l'art, aquesta nit ens
trobem aquí reunits per viure un
esdeveniment singular, amb vocació
de perdurar més enllà de les
sensacions superficials, que
s'esborren en el desert del temps
com les petjades del nòmada perdut
en la tempesta. Venim, vull
remarcar-ho, a experimentar amb una
filosofia, amb una visió de la
realitat capaç d'eixamplar les
fronteres de la percepció
quotidiana i permetre'ns accedir al
privilegi de davallar als abismes
ancestrals de l'entropia.

Apareix entre les cortines l'Home 3, portant una safata amb una bombonera de disseny amb un grapat de píncoles. El segueix l'Home 2 amb una altra safata plena de copes de diverses begudes.

GUILLEM ARGENTÉ

Per ajudar-los a entrar en situació
i obrir les ments els proposo la
ingestió d'aquests sofisticats
incentius kàrmics, que els
facilitaran la sintonia amb les
dimensions superiors de la
percepció.

L'Home 3 i l'Home 2, es mouen cerimoniosament entre els assistents, que agafen les píncoles i les copes. S'acosten als detectius. El Vicent li diu a cau d'orella al Daniel:

(CONTINUED)

VICENT

Aquests malparits volen que ens
col·loquem...

El Daniel no respon, quan arriba el seu torn els detectius agafen una píndola cadascú i una copa de cava. Després de fingir que la ingereix, el Vicent es guarda la píndola a la butxaca de l'esmòquing, alhora que el Daniel se l'empassa tot d'una i béu un glop de cava.

VICENT

(a cau d'orella)

Estàs guillat? Hem vingut ací a
treballar, no a xutar-nos!

Després l'Home 3 i l'home 2 tornen a desaparèixer per on havien entrat. El Quimerista fa espetegar dos dits de la mà dreta i en l'escenari apareix un moltó amb unes grans banyes. L'animal sembla drogat, perquè es mou amb lentitud i desorientació. El Guillem Argenté obre el maletí que té al costat i agafa un ganivet d'escorxador. S'acosta a l'animal, el subjecta per una de les banyes i li talla el coll sense trobar la més mínima resistència. El moltó cau a terra desagnant-se abundantment, entre convulsions. L'Argenté porta l'esmòquing esquitxat de sang.

GUILLEM ARGENTÉ

Vaja, em sembla que hauré de portar
això a la bugaderia!

El públic riu contingudament la gràcia.

GUILLEM ARGENTÉ

La vida és la paròdia degradant de
la noblesa platònica de les idees!
La vida és finita, un insignificant
error puntual. Només les idees són
eternes i qualsevol encarnació viva
d'aquestes està destinada
inexorablement a la mort. La vida
és decepció, exasperació,
impotència, comparada amb
l'entropia salvatge de l'univers.
En conseqüència, qualsevol art
imbuït d'aspiracions còsmiques ha
de prescindir per força de
les convencions morals. Tots
vostès ho saben tan bé com jo, la
moral és una nosa, un mirall
enterbolit que els hem posat davant
dels ulls als pobres d'esperit per
impedir-los l'accés a les Veritats
Majors. I la mort, guiada per les

(MORE)

(CONTINUED)

GUILLEM ARGENTÈ (cont'd)
expertes mans de l'artista,
constitueix potser la Via Regia,
com en deien els alquimistes,
d'accés a aquestes Veritats. La
forma suprema d'art, que fon en una
realitat superior la incoherència
de la vida amb crueltat implacable
de l'entropia.

L'Argenté torna a espetegar els dits i entre les cortines apareix una noia jove, nua. S'assembla a la Judith i capta l'atenció del Daniel immediatament. Té la mirada perduda, es mou molt lentament. Com el moltó, també és evident que està drogada. L'Argenté agafa la noia pel braç, la mostra a la concurrència i li subjecta les mans als grillets que pengen del sostre de l'escenari.

GUILLEM ARGENTÉ
El meu objectiu aquesta nit és
demostrar com a partir de la
bellesa natural, sublim i efímera
del cos d'aquesta noia, fent servir
aquestes eines...

Mentre parla *El Quimerista* agafa el maletí i va dipositant-ne el contingut sobre la taula: pinzells, bisturins, tisores, tenalles, tubs de pintura, agulla i fil de sutura, etc.

GUILLEM ARGENTÉ
...l'artista és capaç d'assolir
l'ideal platònic de la bellesa
permanent, perquè l'únic art digne
de ser estimat amb passió és aquell
que té la mort com a *partenaire*.

El Guillem Argenté agafa un tub de pintura negra i un pinzell. Traça unes runes sobre el cos de la noia. Després agafa un bisturí i li practica petites incisions. La noia comença a sagnar i gemega. La sang es mescla amb la pintura. Entre el públic se senten algunes reaccions ofegades i difícils d'identificar (riures, gemecs, plors, respiracions accelerades). Els detectius estan astorats. El Vicent té tot el cos en tensió, mentre el Daniel sembla com hipnotitzat per l'espectacle.

GUILLEM ARGENTÉ
La sang es mescla amb la pintura,
la nodreix i li infon vida
autèntica! Vida!

Acostant-se a la vora de l'escenari, estén la mans cap al públic amb actitud sol·lícita.

GUILLEM ARGENTÉ

Una vida que aquesta nit
m'agradaria compartir amb vòstès,
fent-los partíceps de la sagrada
comunió de l'art. Per a això només
han de pujar a l'escenari, triar la
seva eina i obeir la seva
inspiració.

Silenci expectant entre el públic. Tot seguit un espectador
puja a l'escenari i li traça un cercle de sang al ventre de
la noia amb un bisturí, un altre agafa unes tisores i li
talla els cabells, un altre li llança un pot de pintura per
tota la cara. La noia brama i es belluga, les llàgrimes
comencen a brollar dels seus ulls. Entre l'audiència
augmenta l'excitació i cada vegada hi ha més espectadors que
s'uneixen al ritual.

Els detectius resten al seu seient, tot contemplant com en
l'escenari un parell d'homes es barallen pel ganivet
d'escorxador. El Daniel s'aixeca del sofà i caminant de
manera somnàmbula s'acosta a l'escenari. Estupefacte, el
Vicent el segueix. En l'escenari el Daniel s'obre pas entre
la gent, agafa de la taula una navalla d'afaitar i lentament
li fa un tall a la galta que sagna profusament. El Vicent
sembla trasbalsat, mentre observa, amb els nervis a punt
d'esclatar, les persones que envolten la noia ferida. *El*
Quimerista contempla l'espectacle impertèrrit, però amb una
satisfacció a penes continguda. El Damià somriu complagut
des del seu seient.

Finalment alguna cosa es trenca dins del Vicent i intervé.
Aparta els participants en l'orgia i sacseja el Daniel.

VICENT

(crida)

Prou! M'has sentit, ja n'hi ha
prou!

El Daniel sembla despertar d'un somni profund, però la resta
dels espectadors, després d'un instant de titubeig, comencen
a riure, com si la intervenció del Vicent formés part de
l'espectacle. El Guillem Argenté se li acosta per darrere i
li treu la màscara. De seguida el reconeix i amb el bisturí
que té en la mà li fa un ràpid tall al coll, que li secciona
l'artèria caròtida. El Vicent, atònit i sagnant com un porc
cau a terra entre les rialles dels participants, tot
tractant de tapar-se la ferida amb les mans.

GUILLEM ARGENTÉ

Apa, algun altre voluntari? A què
esperem per a consumir del tot el
sacrifici?

(CONTINUED)

Els assistents, cada cop més excitats s'abalancen sobre el Vicent. Li claven el ganivet, les tisores, el tallen amb la fulla d'afaitar, etc. El Daniel a poc a poc s'incorpora i els aparta de males maneres fins que aconseguix tenir al seu amic entre els braços.

DANIEL
Vicent! Vicent!

El Daniel es treu la màscara i sosté el cos del Vicent a la manera d'una pietat. El detectiu té tot el cos ple de ferides, la mirada perduda i la seva respiració és una ranera, perquè s'ofega amb la seva mateixa sang. El Daniel plora i estreny les dents amb ràbia.

DANIEL
Us mataré a tots fills de puta!

L'amenaça és rebuda amb les rialles dels presents. Algú copeja el Daniel al clatell, cau a terra amb el Vicent en braços i perd el coneixement. Fos a negre.

SEQÜÈNCIA 29. ESCENA 1. TALLER D'EL QUIMERISTA. INT - NIT

El Daniel es desperta en una habitació fosca, il·luminada únicament per un llum que penja del sostre. Està completament nu i nugat amb corretges a una llitera. Al costat, hi ha un altre cos tombat sobre una altra llitera. No podem veure de qui es tracta, perquè el tapa un llençol d'hospital. Entre les dues lliteres hi ha una tauleta metàl·lica que conté un recipient amb instrumental quirúrgic. Entre les ombres apareix *El Quimerista*, vestit amb una bata blanca de metge i guants de làtex, i s'acosta al Daniel. Aquest obre els ulls lentament.

GUILLEM ARGENTÉ
Hola, hola... veig que ja has recuperat el coneixement.

DANIEL
A on estic?

GUILLEM ARGENTÉ
A l'infern, amic meu, i jo sóc el teu dimoni de la guarda.

El Daniel tracta de moure's i gemega adolorit.

DANIEL
Què m'has fet?

GUILLEM ARGENTÉ

Jo? No res encara... El que ocorre és que quan veig un cos nu no puc evitar la temptació de jugar una mica amb ell.

DANIEL

Et mataré, jure que et mataré. Què heu fet amb el Vicent?

GUILLEM ARGENTÉ

Et refereixes al teu amic? Ha contribuït a un propòsit molt més excels del que en la seva ximpleria hauria gosat mai imaginar.

DANIEL

De què collons parles, fill de puta?

El Guillem Argenté es gira cap a la llitera del costat i aparta el llençol. Sota aquest hi ha un *híbrid* que combina el cap i el tors del Vicent amb els braços i els pits de la noia i les potes del moltó. El seu cap té el rostre tallat de la noia i les banyes i els ulls de l'animal. El Daniel crida, en veure l'espectacle.

GUILLEM ARGENTÉ

(somrient)

Tranquil, no és viu.

El Guillem Argenté gira el cap del cadàver, l'agafa per la boca i comença a parlar com un ventríloc.

GUILLEM ARGENTÉ

O sí? No siguis maleducat, digues hola.

(mou la boca del mort mentre imita paròdicament una veu d'ultratomba)

"Hoooooolaaaa"

DANIEL

Pervertit, estàs completament boig!

GUILLEM ARGENTÉ

Boig, dius? En absolut, en pots estar ben segur. Només em dedico a fer realitat les fantasies més obscures d'alguna gent que pot pagar-se-les. L'art és una forma salvatge de sotmetre l'entropia del cosmos als impulsos irracionals de

(MORE)

(CONTINUED)

GUILLEM ARGENTÉ (cont'd)
la creativitat humana. L'única
diferència entre els meus
procediments i els de la majoria
d'artistes és que jo em prenc
seriosament el meu ofici i utilitzo
criatures vives com a matèria
primera de les meves obres. En això
ens assemblem una mica, veus?

DANIEL
Jo no tinc res a veure amb tu,
malparit!

GUILLEM ARGENTÉ
A qui vols enganyar? Et penses que
m'empassaré la història aquesta que
t'has ficat a la gola del llop per
pur altruisme? No, jo et conec
millor del que et penses. T'he vist
als meus somnis, i a diferència de
tu fa temps que estic en el secret
de la trama de la realitat.

El Guillem Argenté li mostra la cicatriu que té al palmell
de la mà.

GUILLEM ARGENTÉ
Els que som com nosaltres estem
beneïts i maleïts alhora amb el do
del coneixement. És una ferida que
mai no acaba de cicatritzar. Sabem
que el món està dominat per l'atzar
i ens escarrassem a dotar-lo d'un
sentit..., d'una forma...

DANIEL
Si vols matar-me, fes-ho, però
estalvia'm el rotllo que col·loques
als imbècils, que no sóc client
teu.

El Guillem Argenté agafa el bisturí i amb un moviment ràpid
fa un lleu tall a la galta del Daniel. Aquest crida, mentre
la seva ferida comença a sagnar profusament.

GUILLEM ARGENTÉ
No, no, no, interrompre no és una
opció. De totes maneres si tantes
ganes tens de morir, et complauré.

*El Quimerista comença a fer-li talls artístics amb el
bisturí, mentre prossegueix la seva dissertació.*

GUILLEM ARGENTÉ

Saps? En el fons us he d'agrar la vostra presència aquesta nit. Feia molt temps que no treballava amb mascles humans, i em sembla una novetat engrescadora. Habitualment utilitzo femelles perquè estan més disponibles, i amb el negoci i els contactes del Damià és molt fàcil fer desaparèixer del mapa unes quantes desgraciades a qui ningú trobarà a faltar.

DANIEL

(entre gemecs)

Per què fas tot açò? Per què ho féu?

GUILLEM ARGENTÉ

(aturant la tortura durant un instant)

Perquè ens ho podem permetre. Que no ho entens? Aquesta nit tu mateix has demostrat que també ho faries si en tinguessis el poder i l'ocasió.

DANIEL

Això és fals! Anava drogat...

GUILLEM ARGENTÉ

El teu amic havia pres la mateixa substància i va actuar de manera ben diferent...

DANIEL

No has entès res de res... El Vicent no prenia drogues...

GUILLEM ARGENTÉ

En fi, pensa que almenys durant una estona vas donar satisfacció als teus instints. Ell, en canvi, es va perdre tota la diversió.

DANIEL

No és veritat, jo...,

El Guillem Argenté li fa una incisió al braç. El Daniel crida.

(CONTINUED)

GUILLEM ARGENTÉ

Tranquil, que ja et falta poc. Jo també tinc moltes ganes de veure't mort. Mira, mentre estava acabant de treballar amb el teu amic, m'ha vingut al cap una idea inspirada: crear una mena de trinitat a partir dels bocins que queden de la noia, combinats amb aportacions del teu cos i el del teu amic. Així quedareu immortalitzats tots tres en una mateixa obra. (somrient) No m'ho agraeixes?

DANIEL

Para!

GUILLEM ARGENTÉ

Apa, home, *carpe diem*! Ens acabem de conèixer i ho hem de celebrar.

El Guillem Argenté subjecta el Daniel pel cap i comença a tallar al voltant de les seves parpelles. El Daniel tracta d'escapar del bisturí.

GUILLEM ARGENTÉ

Jo no em mouria gaire, podria tallar-te l'ull, saps? De fet, mutilar els ulls és una de les meves especialitats. Diuen que són les finestres de l'ànima i per a mi deixar cega una persona és com violar la seva connexió amb la realitat. M'excita cosa de no dir! A algunes de les meues models he arribat a arrencar-los els ulls i després he follat les seves conques buides. Algunes encara eren vives... Vols que faci el mateix amb tu? Sí, no? Dubtes, potser? Aleshores jo decidiré per tu: saps que em fa goig, ara mateix? Tallar-te un ull...

DANIEL

(plorant)

No, per favor, no...

El bisturí del Guillem Argenté s'acosta a poc a poc a l'ull del Daniel. Tot d'una, se sent el so d'un tret que impacta en la mà d'*El Quimerista*. Abans que pugui ni tan sols cridar, un segon tret a la cara el llança a terra. Entre les ombres apareix la Laura amb la pistola del Damià. S'acosta

(CONTINUED)

cap a la llitera i allibera el Daniel de les seves corretges. Mentrestant, sagnant i entre gemecs, l'Argenté tracta d'aixecar-se a poc a poc, però la Laura el veu i li engega un altre tret a la columna que el fa caure entre convulsions violentes. El Daniel gemega, amb el cos encongint damunt la llitera. La Laura arreplega el bisturí del terra i li diu:

LAURA

(amb fredor)

El malparit aquest ha destruït
totes les vostres proves. Ja no
podem portar-lo a la policia ni
demostrar res. Això sí, sembla que
encara és viu... Jo de tu remataria
la feina.

El Daniel, reanimat una mica per la venjança que se li ofereix, agafa el bisturí i davalla de la llitera a poc a poc. Cau i crida. Sagna per les ferides, però se les arregla per arrossegant-se fins al cos del Guillem Argenté. Quan el té el seu abast el gira i comença a apunyalar-lo salvatgement entre insults, fins que perd el coneixement a causa de l'esforç.

SEQÜÈNCIA 30. ESCENA 1. EXTERIOR DE LA MASIA. EXT - NIT

La Laura contempla des de la distància amb els prismàtics com la masia és envoltada per un seguit de cotxes de policia que arriben a l'escenari del crim. Escolta un gemec i es gira. Dins el seu cotxe, al seient del darrere, té al Daniel embolicat amb una manta. Torna al cotxe, l'engega i abandona el lloc.

SEQÜÈNCIA 31. ESCENA 1. AMAGATALL DE LA LAURA. INT - DIA

Es veu una habitació d'hotel amb dos llits separats per una tauleta, damunt la qual hi ha una pistola. En un dels llits hi ha la Laura, escrivint un missatge amb el mòbil. En l'altre, el Daniel dorm amb les ferides embenades i el cos tapat per una manta. La Laura deixa el telèfon a un costat i agafa la pistola. Comprova la munició i la carrega. El Daniel es desperta i la mira.

DANIEL

On estem?

LAURA

En un hotel de carretera. Hi tenia
una habitació reservada, per si de
cas. En aquesta mena de llocs si

(MORE)

(CONTINUED)

LAURA (cont'd)
dones bones propines, no fan
preguntes.

El Daniel tracta d'incorporar-se, però les ferides li fan
mal i no ho aconsegueix.

LAURA
Estigues quiet!

DANIEL
M'has curat les ferides?

LAURA
Em veus pinta d'infermera? Ni de
conya! Mentre estaves inconscient
ha vingut un estudiant de medicina
i s'ha guanyat un sobresou a càrrec
del Damià.

DANIEL
No ho acabe d'entendre...

LAURA
És molt senzill. Tot això ho estic
pagant amb diners que li vaig
furtar al Damià de la caixa forta.
No et pensaries que anava a
obrir-li la caixa forta simplement
per agafar-li el rellotge, oi?

DANIEL
La veritat és que ara no puc pensar
en res de manera clara.

LAURA
T'entenc, l'has ben cagada.

DANIEL
Del tot. El Vicent és mort... A
veure com li dic ara a la seua dona
que el seu home ha mort per culpa
meua.

La Laura sospira.

LAURA
El pitjor de tot és que ens hem
quedat sense les proves i estem al
descobert. Ahir vaig fer una
trucada anònima després de
trobar-te, i la policia ha
descobert la masia de l'Argenté...

DANIEL

Si cau l'Argenté, caurà també el
Damià...

LAURA

És probable, al cap i a la fi és el
seu representant i la pistola que
vaig utilitzar per disparar-li és
d'ell. Segur que en sospiten alguna
cosa.

DANIEL

Espera..., però vaig ser jo el que
va matar *El Quimerista*, hauran
trobat les meves empremtes en el
seu cadàver!

LAURA

No ens precipitem, amb tota la
merda que tenia aquest paio a la
masia no crec que vagin a acusar-te
d'assassinat. Com a màxim et
voldran fer algunes preguntes. El
teu problema més urgent a hores
d'ara té a veure amb el que faran
el Damià i els de Lyra.

DANIEL

Vols dir que vindran per nosaltres,
no?

LAURA

Per nosaltres no, per tu. El Damià
segur que sospita de mi, però no
dirà res als de Lyra perquè sé que
em necessita viva. El teu cas és
completament diferent, els de Lyra
et deuen tenir ganes per
l'espectacle que vas muntar en la
performance. Sabran que coneixes
l'organització i els has estat
investigant, i això et converteix
en un subjecte a eliminar.

DANIEL

Me cague en l'hòstia! I tot això
per culpa teua.

Impulsat per la ira, fa un esforç per aixecar-se del llit,
però la Laura l'atura ràpidament brandant la pistola.

(CONTINUED)

LAURA

Si no vols prendre mal, et val més
estar-te quiet!

DANIEL

El Vicent tenia raó. Ets una
malparida, ens has utilitzat tota
l'estona per a fer la feina bruta i
eixir indemne de tot aquest
assumpte.

LAURA

Ves per on, ara resultarà que tota
la culpa és meva! I qui coi va fer
que mataren la Irina? Vosaltres i
la vostra puta incompetència. La
mateixa incompetència que ha
provocat la mort del Vicent i que,
si no hi posem remei, facilitarà la
impunitat dels assassins de la meva
germana i de la resta de noies!
Encara creus que jo tinc tota la
culpa, detectiu?

Tot d'una, el Daniel li venta una bufetada que la llança
damunt del llit, moment que aprofita per tractar d'agafar-li
la pistola, però la Laura és més ràpida i li etziba un cop
al cap amb la pistola. Després li introdueix la pistola a la
boca.

LAURA

Para ja o et mato! Et creus molt
home, amb tot aquest rotllo del
detectiu sofisticat amb els seus
sognis exòtics i el *Yiging*, no? I
estàs convençut que m'has
ajudat perquè volies trobar la
meva germana i fer justícia a les
noies desaparegudes, però jo sé que
era a mi a qui realment desitjaves.

El silenci del Daniel és força eloqüent.

SEQÜÈNCIA 31. ESCENA 2. AMAGATALL DE LA LAURA. INT - DIA

La llum de l'habitació denota el pas d'un període inconcret
de temps. El Daniel està incorporat en el llit, mentre la
Laura s'asseu al seu costat en una butaca.

DANIEL

I ara què fem?

(CONTINUED)

LAURA

Treure'ns de sobre el Damià i
escapolir-nos durant una llarga
temprada.

DANIEL

I com se suposa que ens l'hem de
carregar?

LAURA

Li pararem una trampa. El conec bé,
és un individu molt perillós, però
té un punt feble: jo. Si li dic on
sóc vindrà per mi.

DANIEL

Sí, vindrà per tu... i et matarà.

LAURA

No, si abans el matem nosaltres a
ell. El Damià em necessita, li
recordo una part d'ell que enyora
de forma desesperada. Per això et
deia que estic segura que no ha dit
res sobre mi als de Lyra. El seu
problema (però ell no ho sap) és
que jo no el necessito a ell.

DANIEL

Només vols venjar-te, no?

LAURA

Vull assegurar-me que, ja que els
de Lyra són fora del nostre abast,
que almenys no hi haurà pietat per
al responsable de la desaparició de
la meva germana. Després ja
pensarem en altres coses. Ara, amb
l'Argenté fora de joc, cal acabar
la feina.

SEQÜÈNCIA 32. ESCENA 1. DESCAMPAT. EXT/ INT - DIA

La Laura agafa el telèfon i truca al Damià. Està en un
descampat i darrere el Daniel espera assegut dins el cotxe.

DAMIÀ (OFF)

On hòsties t'has ficat?

LAURA

Et truco des dels afores de
Barcelona.

(CONTINUED)

DAMIÀ (OFF)

Ja m'explicaràs que hi fas... Torna a casa immediatament, tros de meuca, que vull dir-te quatre coses! T'acompanya el detectiu?

LAURA

Sí.

DAMIÀ (OFF)

Com està?

LAURA

Folla molt millor que tu, saps?

DAMIÀ (OFF)

Ets una meuca de merda, t'apallissaré, et mataré...

LAURA

Com vas matar la meva germana?

DAMIÀ (OFF)

A la teva germana no li vaig fer res... Laura..., va ser un accident.

LAURA

És clar, les noies dòcils moren fàcilment, no?

DAMIÀ (OFF)

Com t'atreveixes a parlar-me d'ella en aquest to?

LAURA

Que com m'atreveixo? Doncs, val més que t'hi vagis acostumat. I una altra cosa: si vols que torni a casa hauràs de venir abans a buscar-me i procurar que les teves explicacions siguin convincents. Ens localitzaràs en un descampat a tocar del polígon industrial del Coll de Montcada. T'enviaré la ubicació. Bye, bye.

DAMIÀ (OFF)

Si em penges el telèfon et...

La Laura penja el telèfon. Es gira i entra al cotxe. S'asseu al costat del Daniel.

(CONTINUED)

LAURA

Ara ve... En una estona s'haurà acabat tot.

DANIEL

De veritat ho creus? Saps? He estat recordant aquell somni que vaig tenir amb la teva germana i em va dir una frase d'una pel·lícula anomenada *Sans soleil*...

LAURA

Vols dir, que aquest és el millor moment per parlar de cinema francès?

DANIEL

Hi ha una frase que no deixe de recordar... sobre el temps i les ferides...

LAURA

Sí, la conec, allò tan tòpic que el temps ho cura tot, tret de les ferides: "Amb el temps, el cos desitjat deixa de ser-ho i si el desig s'esborra, el que queda és només una ferida... sense cos."

DANIEL

(sorprès)

La coneixes?

LAURA

Sí, la meva germana i jo vam veure la pel·lícula i ens va agradar la frase.

DANIEL

Tots tenim alguna ferida que no es tanca. La teva és la desaparició de la teva germana. La del Damià, d'alguna manera que no sóc capaç d'explicar, ets tu. La del Vicent..., no ho sé. Ell sempre va tractar de fer allò que considerava correcte.

LAURA

I la teua, quina és la teua ferida oberta?

DANIEL

He anat darrere d'un fantasma tota la meua vida.

LAURA

(sospira)

No et culpis, millor anar al darrere d'un fantasma que ser tu el fantasma.

DANIEL

Que vols dir?

LAURA

Res, coses meves...

SEQÜÈNCIA 32. ESCENA 2. DESCAMPAT. EXT - DIA

Es veu des de l'altura un cotxe que s'acosta al lloc on són la Laura i el Daniel, que surten del cotxe. L'altre cotxe s'atura i el Damià en baixa. La Laura treu l'arma de la butxaca.

DAMIÀ

Que coi fas, amb aquest valencià subnormal? Deixa la pistola i torna amb mi!

LAURA

Ni de conya, Damià! Vas destrossar la vida de la meva germana i vas consentir que el tarat del teu amic la convertís en un dels seus fastigosos híbrids!

DAMIÀ

Magda, saps que el que li va passar a la teva germana va ser un accident!

DANIEL

(sorprés)

Espera, què has dit?

DAMIÀ

(mirant al Daniel amb un somriure cínic)

No tens ni puta idea de res, no és així?

(CONTINUED)

La Laura dispara al Damià, però erra el tir. Aquest és llança dins el cotxe i trau una pistola de la guantera. El Daniel, aprofitant el moment de confusió, se situa darrere el cotxe del Damià.

DAMIÀ

Dóna'm la pistola o m'obligaràs a matar-te!

La Laura torna a disparar. El tret fa a miques el parabrisa del cotxe del Damià. Aquest surt i cobrint-se amb la porta del cotxe dispara contra la Laura, que s'ha parapetat darrere del seu cotxe. El Daniel aprofita que el Damià està distret amb la Laura per atacar-lo. A la mà porta un ganivet de l'Argenté i apunyala el Damià en el coll. Aquest llença un crit i aparta el Daniel d'una colzada. El Daniel cau a terra i el Damià es gira i li engega un tret a l'estómac. Perdent sang amb abundancia, el Damià s'arranca el bisturí del coll i cau al terra. Mentrestant, la Laura s'ha acostat al cotxe i li engega un tret enmig del cap.

LAURA

Bona nit, *chéri*.

El Daniel s'arrossega per terra i amb una mà al ventre aconsegueix recolzar-se contra el cotxe. La Laura s'hi acosta.

DANIEL

Així que en realitat ets la Magda, no la Laura.

MAGDA

Sí, sóc la Magda. He estat suplantant la meva germana morta durant els últims mesos.

DANIEL

Mira, no vull ser pessimista, però crec que m'estic morint. Podries explicar-me de què collons va tot aquest merder?

SEQÜÈNCIA 32. ESCENA 3. DESCAMPAT/MUNTATGE. EXT/INT - DIA

MUNTATGE: S'alternen les imatges del descampat amb *flashbacks* descriptius del que conta la Magda.

MAGDA

Tot va començar quan el meu pare se'n va anar amb una altra, i la mare va haver de deixar Barcelona i

(MORE)

(CONTINUED)

MAGDA (cont'd)

tornar a casa els pares amb dues
filles adolescents que no s'hi
adaptaven a l'ensopiment de la vida
a Borriol.

Imatges de la Laura adolescent i la MARE discutint, mentre
la Magda adolescent tracta d'ignorar la situació.

MAGDA

La meva germana només volia tornar
a Barcelona a estudiar art i
discutia continuament amb la mare.

Imatges de la Laura i la Magda xerrant i compartint
confidències. Imatge de la Laura pintant, mentre la Magda
l'observa. Imatge de la Laura anant-se'n de casa. La Magda
la contempla i tanca la porta, mentre la mare li dóna
l'esquena.

MAGDA

La Laura i jo compartíem moltes
coses, sobretot les ganes de fugir
d'aquell ambient, però ella era més
decidida. Li agradava pintar i en
fer els divuit anys va venir a
Barcelona per estudiar Belles Arts,
mentre treballava per pagar-se els
estudis. Jo feia costat a la Laura,
però no tenia prou voluntat.

Imatges de la Magda atenent clients darrere un aparador, hi
apareix el Toni, més jove i amb millor aspecte. Imatges del
Toni i la Magda el dia de la seva boda i en el xalet, al
costat de la piscina.

MAGDA

Em vaig posar de dependent a una
botiga. Després vaig conèixer el
Toni. Al principi, em va semblar un
home decent i treballador. Era
major que jo i no me l'estimava,
però guanyava els calés a cabassos.
Si tens unes mínimes aspiracions i
has conegut la pobresa, no caldrà
que t'expliqui el que això
significa... Així que ens vam
casar, vam deixar el poble i ens
vam instal·lar en un xalet vora
mar.

Imatges de la conversa entre la Magda i el Daniel. Després
tornen els *flashbacks* amb una imatge de com el Toni,
visiblement desmillorat, bufeteja la Magda.

(CONTINUED)

MAGDA

Aparentment, tot anava bé per a mi, fins que el Toni va patir l'accident que el va deixar invàlid. Ja no ens podíem permetre el xalet. El Toni no suportava la seva desgràcia i es va tornar un ressentit, bevia i m'atonyinava quan tenia un mal dia. En aquella època era més ingènua i no entenia com l'home segur de si mateix amb qui em vaig casar s'havia transformat en l'individu brutal que volia fer-me una cara nova cada dos per tres.

DANIEL

És un imbècil...

MAGDA

La convivència amb ell em va ensenyar que aquest era el seu autèntic caràcter, el que passa és que jo era jove i els seus calés m'havien encegat. Amb la cua entre cames, vam haver de vendre el xalet i tornar al poble a viure amb la meua mare, que ja estava malalta i no va tardar a morir. Aleshores vaig retrobar-me amb la Laura.

Imatges de la Magda en el funeral de la mare, hi ha molt poca gent. Imatge de la Magda xerrant amb la Laura en una cafeteria, ella va molt ben vestida i sembla feliç. La Magda la mira amb enveja.

MAGDA

Quan la mare va morir, ella era a Londres, participant en una exposició col·lectiva o alguna cosa així, i no va assistir al funeral. Vaig venir a Barcelona, perquè volia renunciar a l'herència de la mare en favor meu. Havia conegut el Damià i semblava feliç, anava molt ben vestida, amb roba de marca i joies de disseny. Vaig envejar la sort de la meua germana.

Tornem a la conversa entre la Magda i el Daniel

(CONTINUED)

MAGDA

Durant tota la vida havia estat obedient, m'havia casat amb un paio detestable i havia viscut d'acord amb els desitjos dels altres, sense poder fer mai la meva voluntat. I aleshores, en comparar-me amb la Laura, vaig pensar que m'havia equivocat de vida i ella, en canvi, havia pres la decisió correcta. Així i tot, em pensava que ja havia perdut tots els trens...

Imatge de la Laura responent al telèfon i fent cara de preocupació. Després tornem al descampat.

MAGDA

Fins que fa uns mesos la Laura em va trucar dient que necessitava parlar amb mi. Feia temps que volia deixar el Toni i la trucada de la Laura va activar el meu instint de supervivència... Vaig treure del banc la meitat dels diners estalviats que el Toni i jo teníem de la venda del xalet i vaig venir a Barcelona.

DANIEL

(amb cara de sofriment)

I va ser quan vas conèixer el Damià...

LAURA

Sí, i em vaig adonar que, per camins diferents, tant la meva germana com jo havíem caigut en la mateixa trampa. El Damià també semblava molt bon paio fins que, segons em va contar la Laura, es va fer amic del Guillem Argenté, un pervertit amb un concepte malaltís de l'art que va trastornar el seu matrimoni. Tot d'una, el Damià va començar a mostrar una faceta sàdica que la Laura desconeixia. Va començar a compartir-la amb els seus amics en orgies on el sexe salvatge alternava amb l'alcohol i les drogues.

(CONTINUED)

Imatge de la Laura obrint-li la porta a la Magda. Està molt prima, pàl·lida, ullerada i els seus braços mostren marques de punxades. La seva mirada és inexpressiva, abraça la Magda amb cansament. Tornem al descampat.

MAGDA

Va arruïnar la vida de la Laura,
fins al punt que, quan la vaig
tornar a veure, s'havia convertit
en una ionqui que no tenia corda ni
per a dos telediaris. Però, malgrat
tot, encara va convèncer el seu
marit perquè em proporcionés un pis
durant un temps, mentre buscava
feina.

Imatge del Damià entrant al pis de la Magda i abraçant-la i
besant-la per la força, amb violència creixent. La Magda
tracta de treure-se'l del damunt.

MAGDA

El remei va ser pitjor que la
malaltia: va començar a
visitar-me amb proposicions
sexuals cada vegada més
amenaçadores. Suposo que li
recordava a la Laura en la seva
millor època...

DANIEL

I la Laura ho sap, això?

Imatge del cadàver de la Laura, estès a terra.

MAGDA

(amb un fil de veu)

La Laura és morta. Quan ens vam
trobar havia perdut completament
les ganes de viure. Era massa
fràgil per suportar durant tant de
temps la degradació a què la
sotmetia el Damià. Finalment, va
morir d'una sobredosi que tenia més
de suïcidi que d'accident. El Damià
se'n va desfer del cos
discretament, i a partir d'aquell
moment em va proposar de fer-me
passar davant de tots per la Laura,
la "seva" dona.

DANIEL

No ho entenc... (gemega de dolor)
Per què vas acceptar convertir-te

(MORE)

(CONTINUED)

DANIEL (cont'd)
en l'amant de l'home que havia
causat la mort de la teua germana?

MAGDA
Pots pensar el que vulguis, però ho
havia de fer. Era l'oportunitat de
descobrir els seus punts febles i
fer-li pagar tot el mal que havia
fet a la Laura. Em vaig jurar que
aguantaria el que fos, drogues,
abusos..., el que fos! Però
venjaria la meua germana i
arruïnaria la vida del Damià. Vaig
accedir al compte bancari de la
meua germana i vaig començar a
ordir un pla.

DANIEL
Has actuat sense cap escrúpol, tot
per venjar la teua germana...

MAGDA
Tens família?

DANIEL
(amb sarcasme)
No tinc ningú, tranquil·la, no em
trobaran a faltar...

Imatge de la Laura amb una llanterna, entrant en una
habitació fosca plena d'híbrids fets amb parts del cossos
humans i animals. Il·lumina els híbrids fins que el feix de
llum s'atura sobre un híbrid amb cos de lleona i cap d'humà.
És el cap de la Laura que esguarda la seva germana amb una
mirada freda i inexpressiva. La Magda es tapa la boca amb
horror.

MAGDA
Quan vaig venir a rescatar-te vaig
trobar el que quedava de la Laura
en una habitació de la casa de
l'Argenté. El seu rostre em mirava
des del cos d'una lleona.

DANIEL
Uf!

MAGDA
No et pots imaginar la ràbia que
vaig sentir... Però ha arribat el
moment de deixar enrere aquesta
història.

DANIEL

Ja em queda poc, m'equivoque?

MAGDA

Ho saps tan bé com jo. Si vols, puc rematar-te d'un tret i abreujar el tràmit.

DANIEL

(subjectant-se el ventre, amb un rictus de dolorosa agonia)
Sempre és un consol saber que encara queda gent al món que es preocupa per tu...

MAGDA

No et vull mentir. Una vegada mort, calaré foc als vostres cadàvers i marxaré cap a França amb una nova identitat.

DANIEL

Saps? Vaig acceptar este cas perquè vaig somniar amb tu...

MAGDA

No era jo, era la meva germana. La noia del somni que tant et va impressionar sempre va ser ella, o almenys el record o la memòria que queda d'ella. Ho sé, perquè en el somni jo també era en aquella platja, encara que tu no em podies veure. Aleshores vaig comprendre que compartíem el mateix do. Ja ho veus, les coses no passen per culpa de l'atzar, sempre vas formar part del meu somni. Has estat perseguint un fantasma fet del material amb què es forgen els malsons.

Mentre la Magda el mira amb una expressió de menyspreu, en rostre del Daniel es dibuixa un somriure mesclat amb una expressió d'intens dolor.

SEQÜÈNCIA 33. ESCENA 1. DESERT. EXT - DIA

El Daniel apareix caminant pel desert. Sent el so d'unes onades i s'enfila sobre una duna cercant el seu origen. Quan assoleix el cim de la duna veu que al seu voltant, en totes direccions, només hi ha desert.

SEQÜÈNCIA 33. ESCENA 2. CASA DEL TONI. INT - DIA.

El Toni està assegut al sofà de casa. El seu mòbil vibra. Veu que qui truca és la Magda i respon.

TONI

Per fi et dignes a contestar d'una puta volta! Estava començant a pensar si no hauria de denunciar-te a la policia. Au, vinga, què has fet amb els meus diners?

MAGDA (OFF)

Tranquil, que ho tinc tot en ordre. Tot ens ha sortit bé. Ara mateix m'estic prenent un cafè a la terrassa de la cafeteria Monterrey.

TONI

Estàs ací? Has tornat al poble?

La Laura no respon. Penja el telèfon.

SEQÜÈNCIA 33. ESCENA 3. CASA DEL TONI/ EXTERIOR. EXT - DIA.

El Toni, ajudant-se amb el bastó, surt d'una casa situada als afores del poble, al costat de l'horta. Mira cap a una banda i l'altra del carrer. A aquelles hores de migdia no s'hi veu ningú. De sobte un cotxe que hi havia aparcats unes cases més enllà es posa en marxa i l'envesteix a gran velocitat. Fa marxa enrere i torna a aixafar-lo, per assegurar-se que és ben mort.

SEQÜÈNCIA 33. ESCENA 4. DESERT. EXT - DIA

El Daniel continua sentint la fressa de les onades, cada vegada més eixordadora, fins que esdevé insuportable. Cau damunt l'arena tapant-se els oïts amb les mans. Silenci

SEQÜÈNCIA 33. ESCENA 5. DESCAMPAT. EXT - DIA

L'escena anterior deixa pas a la imatge del cotxe del Damià cremant.

SEQÜÈNCIA 33. ESCENA 6. CARRETERA/COTXE DE MAGDA. EXT/INT -
DIA.

La Magda condueix un cotxe per l'autovia quan el seu mòbil
vibra i rep un missatge anònim. El llegeix i diu: FET.
Somriu. Trau de la guantera el seu passaport a nom de CARLA
VALDÉS. Ja és una altra persona.

THE END